

DZIENNIK LUDOWY

ORGAN POLSKIEJ PARTJI SOCJALISTYCZNEJ

CENA PRENUMERATY:	
We Lwowie miesięcznie	4.50
z dostawą do domu	5.-
na prowincji	5.-
za granicą	8.-
20	Cena egz. pojedyn- w całej Polsce groszy

NAKŁADEM LUDOWEGO SPÓŁDZ. TOW. WYDAWNICZEGO WE LWOWIE
REDAKCJA I ADMINISTRACJA: LWÓW, UL. SYKSTUSKA L. 21.
Telefon nr. 24. — Czek P. K. O. Nr. 142.176.

Pokój ludziom dobrej woli

Jeżeli przez cały rok ma obowiązywać przykazanie: kochaj bliźniego swego jak siebie samego, to w święta, to piękne przykazanie powinno być jeszcze spotęgowane.

Niestety, w życiu ludzkim dzieje się wprost przeciwnie, aniżeli najpiękniejsze nauki i teorie nakazują. Miłość bliźniego — kto jest bliźnim? Jeżeli w Polsce ci, którzy sami stoją na świeczniku, dzielą społeczeństwo na elitę i masę, nie można w tem różniczkowaniu dopatrzeć się tej równości, która wynika z określenia: bliźni. Jeżeli w Polsce i na całym świecie istnieją obok siebie i uznane są za naturalne zbytek i nędza, nie można podsumować tego stanu pod określenie: bliźni, mieszczące w sobie pojęcie równości.

Spiewa się dziś: Bóg się rodzi, dla przypomnienia, że świat przedchrystusowy grzęsnął w grzechu, z którego Bóg miał go swą ofiarą wykupić. Ale druga część tej pieśni: moc truchleje, nie spełniła się — moc dziś, jak przed wielkim wydarzeniem w Betleem, rządzi światem, który nie został odkupiony urodzeniem się Boga tak samo, jak nie został odkupiony śmiercią milionów bliźnich na polach wielkiej wojny.

Możnaż w tych warunkach mówić o pokoju ludziom dobrej woli, kiedy ludzi mających tę dobrą wolę jest tak mało, że ich dobre chęci rozbijają się o twardsze niż kamień serca tych, którzy jakimkolwiek — w rzadkich wypadkach, godziwym — sposobem stanęli na świeczniku i swą wolę dyktują, jako wywodzącą się od Boga, wobec której masa powinna w pokorze uchylić czoła z jedyną możliwością uważania tego za dopust kary, na który niema rady, któremu nawet sprzeciwić się nie wolno?

Elita i masa — to jest stan ludzkości przy końcu drugiego tysiąca lat ery chrystusowej. Elita to mały świat kapitalistyczny, który uważa się za jedynie upoważniony i wyłącznie powołany do rządzenia światem swoimi prawami i swoimi potrzebami. Masa — to te setki milionów, które przyszły na świat wydiedziczone, z piętnem proletariackim, zdane na obronę i powiększenie bogactwa tej garstki, która ma wszystko na swe zawołanie: religię, władzę, tradycję i — co najgorsze — niewiarę masy w swe siły.

Czy można inaczej określić ten stan, gdy się widzi, jak „król stworzenia“, jak człowiek „stworzony na podobieństwo Boga“, jak sto milionów ludzi skazanych jest na powolną śmierć głodową właśnie w następstwie tego stanu, który wytworzył się skutkiem podziału na elitę i masę, którego hasłem jest: pokój ludziom dobrej woli, chociaż tej dobrej woli przykłady widzą na własnym cierpiącym ciele? Jest dobra wola, ale po stronie tych, którzy są ofiarami! Jest tak upragniony przez elitę, tak głoszony przez wszystkich sytych spokój i porządek, ale nie w tem znaczeniu, w jakim pragnął go mieć ten, którego narodzenie się dziś obchodzi świat chrześcijański.

Nie tracimy jednak wiary i nadziei, że to się

NA GWIAZDKĘ PORCELANA, KRYSZTAŁY, JAKOB DIENER
NAJTANIEJ SZKŁO i LAMPY w firmie KRAKÓW, SZEWSKA 20.

Na święta Najlepsze pieczywo „ZIARNO“ S. A. Kraków
Najlepszą mąkę sprzedają FILJE firmy

Troska o bezrobotnych nie jest dobroczynnością

Rząd angielski powołał do życia „radę dla spraw dobroczynności“, która ma zająć się łagodzeniem skutków bezrobocia. Do udziału w tej radzie zaprosił rząd także komitet wykonawczy angielskich związków zawodowych. Komitet jednak odpowiedział, że w radzie udziału nie weźmie, ponieważ jest zdania, że troska o bezrobotnych nie może być powierzona organizacji dobroczynnej.

Tak dzieje się w Anglii. U nas całą troskę o bezrobotnych złożono w ręce naczelnego komitetu, który tę troskę traktuje jako akcję dobroczynną. W dodatku do tego komitetu nie powołano przedstawicieli robotniczych, lecz różnych dygnitarzy

płatnych czy honorowych, ale w każdym razie nieznających stosunków tych ludzi, o których mają się troszczyć.

W Anglii rząd nie całkiem oddaje bezrobotnych w opiekę dobroczynności. Dopiero przed dwoma dniami czytaliśmy, że parlament uchwalił 19 milionów funtów (około 560 milionów zł.) na akcję poza normalną akcją zasiłkową. U nas o takich nadzwyczajnych dotacjach dla funduszu bezrobocia nie słyszeliśmy, przeciwnie — wiadomo, że fundusz ten ma nadwyżki powstałe na oszczędnościach na zasiłkach.

Powracamy do pytania: czy może dlatego ta różnica, że Anglija leży na zachodzie?

Aluzja b. ministra Zaleskiego do wodzów sanacji

Na oficjalnej akademii urządzonej w sali opery warszawskiej z okazji 10 rocznicy śmierci Prezydenta Rzeczypospolitej Gabriela Narutowicza, wygłosił przemówienie b. min. spraw zagranicznych p. Zaleski, które m. in. taką zawierało aluzję do ludzi sanacyjnych:

„Narutowicz nie zapomniał ani na chwilę, że państwo to cel, a partja tylko środek, że interes

całości powinien zawsze górować nad interesem partji, a TEMBARDZIEJ JEDNOSTKI“

„Jeżeli tę wielką prawdę powinien mieć przed oczyma każdy obywatel państwa, to przede wszystkim mieć ją powinni ci, którzy mają sobie powierzona obronę interesów jego nazewnątr“

Czy „kazanie“ p. Zaleskiego odniesie skutek, trudno w to wierzyć.

„Usunąć ze szkoły Mickiewicza“

„WYCHOWANIE PAŃSTWOWE“ WALCZY Z PRZEŻYTEM IDEALAMI

Jak sanatorzy pojmują „wychowanie państwowe“ młodzieży szkolnej dowodzi następujący przykład, jeden z tysiąca, o którym donosi „Kurjer Pozn.“: Inspektor szkolny pow. szamotulskiego, p. Chalardziński, zwołał wielki zjazd wszystkich nauczycielek i nauczycieli podległego sobie powiatu. W zapowiedzi podane było: referat p. t. „O wychowaniu państwowem“ wygłosi nauczyciel p. Alojzy Bątkiewicz z Wroniek.

Nauczyciele już wiedzą, o czym mowa na takich zjazdach. Jadą rowerem, koleją, kolejką, per pedes apóstolorum, jak kto może. Niechby kogo brakło!

zmieni. Siła — to rzecz przemijająca, jak tyśiąckrotnie uczy nas historia. Prawo — to tarcza, za którą świat kapitalistyczny kryje swój egoizm i swą chęć panowania. Prawdziwą siłą była i pozostanie masa, która ma rzeczywiście dobrą wolę zapewnienia pokoju wszystkim przez równość dla wszystkich, przez sprawiedliwy podział światła i cieni, przez obdarzenie świata prawdziwą dobrą nowiną: socjalizmem jako spełnieniem tych nauk i przykazań, które głoszone były przez pierwszych wyznawców wiary chrystusowej, a z biegiem lat obrócone zostały w przeciwieństwo ich wierzeń.

Gdy socjalizm zwycięży, wtedy dopiero będzie spełnione to, co dziś jest tylko słowem bez treści; wtedy świat będzie mógł z większą niż dziś prawdą głosić, że został odkupiony i wybawiony z grzechów.

Zjechało się na ten zjazd coś chyba ze 150 nauczycielek i nauczycieli.

Zjazd zagaja inspektor szkolny i przewodniczący mu. Potem głos ma p. Bątkiewicz i tak rzecz m. in. (cytujemy mniej więcej dosłownie) pisze endecki „Kur. Pozn.“:

„Państwo mnie pyta o środki w „wychowaniu państwowem“? Ołóż powiem: „usunąć ze szkoły Mickiewicza, Sienkiewicza! „Pan Tadeusz“ — to poemat obzarstwa, a trylogja Sienkiewicza — to trucizna narodu. „Grunwald“ — to krzewienie ducha odwetu, podobnie jak rozczonywanie się w trylogji Sienkiewicza...“ itp.

Wśród słuchaczy cisza. Raz jeden przerwał ją głos słuchacza-nauczyciela.

— Nieprawda! — krzyknął, kiedy prelegent mówił o Sienkiewiczu.

P. inspektor: Otwieram dyskusję nad wygłoszonym referatem. Cisza. Straszna cisza.

Wstaje tenże jedyny nauczyciel i oświadcza głosem zropaczonym:

— Wstydę się, że nie znalazł się ani jeden głos protestu wobec tego, co tu powiedziane było...

P. inspektor „dyskusję“ zamknął, dziękując prelegentowi za „współczesny referat“.

Od siebie dodajemy: Oczywiście, nonsensem traciłaby chęć odmickiewiczenia, czy odsienkiewiczenia nauki literatury w szkołach! Co do „Ogniem i Mieczem“ można co najwyżej powiedzieć, że przy wspaniałych swoich walorach artystycznych utwór ten nie może być źródłem natchnienia przy układaniu stosunków pomiędzy dwoma stykającymi się narodami. Ale tu groźniej dla tych stosunków mogłyby się przedstawiać inne „pacyfikacje“, niż ta, która XVII wieku sięga.

Bohaterowie Wolności

Działacze „sanacyjni“ zwykli, przy każdej sposobności zetknięcia się z Amerykanami powtarzać, że Polska i Stany Zjednoczone mają jednakich bohaterów narodowych. Niedawno, temu — nie pomnę już przy jakiej sposobności — nasz znany generał-bankowiec oświadczył, jeśli się nie mylę, w uroczystym przemówieniu, — skierowanym do jakiejś delegacji amerykańskiej: „Wy macie Waszyngtona, a my mamy Piłsudskiego!“ Ma to nby znaczyć: „Waszyngton jest amerykańskim Piłsudskim, a Piłsudski polskim Waszyngtonem.“

Mam wrażenie, że to porównanie wywołać powinno zastrzeżenia z obu stron. Ani Amerykanie nie mają takiego uwielbienia dla polskiego Ministra Spraw Wojskowych, by go stawiali na równi z nazwiskiem, które dla każdego obywatela północno - amerykańskiej Republiki jest święte. Ani też p. Minister i jego zwolennicy nie uważają Waszyngtona za wodza i męża stanu, któryby mu dorównał geniuszem i zasługami.

W ocenę uzdolnień wojskowych amerykańskiego bohatera niefachowcowi oczywiście wdawać się trudno. Tyle tylko jest pewnym, że przez osiem długich lat walczył, jako naczelny wódz wojsk powstańczych przeciw światowej potędze militarnej Wielkiej Brytanji, nie wspomagany żadnymi przymierzami ani olbrzymią koniunkturą wojny światowej; że go ubóstwiała armia, z którą dzielił trudy, znoje i niebezpieczeństwa w wielu krwawych bitwach, i że ją poprowadził do jednego z najpiękniejszych, najbardziej w skutki brzemiennej zwycięstw, znanych w historii ludzkiej.

Mimo to nigdy się nie kusił o dokonanie przy pomocy swoich zwycięskich żołnierzy — ZAMACHU STANU. A sposobność miał ku temu niejedną. W Kongresie, t. j. w parlamencie zbuntowanych Stanów północno - amerykańskich wrząca namiętna walka stronnictw, prace jego szły powolnie, potrzeby armji, walczącej w polu były zaniedbywane tak, że głuche rozgoryczenie nurtowało w szeregach. Zanosilo się na rewoltę armji przeciw Kongresowi. Na czele tej potajemnej akcji stanął ulubieniec Waszyngtona pułkownik (ci pułkownicy!) Lewis Nicola, stary popularny oficer, który zdeklarował się jako wróg rządów republikańskich, żądając proklamowania w odpowiedniej chwili monarchji z Waszyngtonem, jako królem. Ten ostatni jednak z oburzeniem odparł te zakusy i stłumił w zarodku rewoltę, podkreślając, że o zaspokojenie żądań armji będzie z całą energją walczył, jednakowoż W GRANICACH KONSTITUCJI.

Ku końcowi wojny o niepodległość, ruch spiskowy wśród korpusu oficerów się ponowił. Piłmienna proklamacja, tym razem zredagowana przez majora ARMSTRONGA, wzywała armję do odmówienia posłuszeństwa rządowi i parlamentowi. A bynajmniej nie chodziło oficerom o wprowadzenie rządów wojskowych, czemu nieraz się nadaje piękne miano „obalenia partyjnicztwa“, lecz o zabezpieczenie materialnej żołnierzy i oficerów po wyjściu z szeregów i zawarciu pokoju.

Naczelny wódz amerykański zebrał wszystkich swoich oficerów i wystosował do nich surowe upomnienie:

„Kongres — mówił z naciskiem — wymierzy wam sprawiedliwość; jego serce zawsze otwarte jest dla waszej niedoli i on wynagrodzi wasze zasługi. Lecz wszystkie wielkie zgromadzenia

parlamentarne zaprzątnięte są licznymi sprawami, a jeżeli pewna powolność pracy jest nieodłączna od debat parlamentarnych, to czyż z tego powodu wolno wam dać się porwać zniecierpliwieniu?... Przysięgam, że wszystkie swe siły poświęcę obronie waszych interesów, lecz uszanować muszę moje wyższe obowiązki oraz powagę rządu.“

„Lecz nade wszystko was zaklinam... ODWRÓCIE SIĘ ZE ZGROZĄ OD CZŁOWIEKA, KTÓRY POD FAŁSZYWYMI POZORAMI, CHCIAŁBY ZBURZYĆ PODSTAWY NASZEJ WOLNOŚCI, ROZPALIĆ ZAGIEW WOJNY DOMOWEJ I ZANURZYĆ WE KRWI KRAJ, DOPIERO CO Z NIEWOLI WYSWOBODZONY“.

Pod wpływem wielkiego wzruszenia, które ich ogarnęło po wysłuchaniu tych słów, oficerowie poddali się woli swojego wodza i uszanowali uchwały przedstawicielstwa narodowego.

Po zawarciu pokoju z Anglią Jerzy Waszyngton został pierwszym prezydentem w swojej ojczyźnie i urząd ten piastował przez OSIEM LAT wśród zacietej walki stronnictw stronnictw i rozpaczliwych warunków gospodarczych. A kiedy się usunął w zacisze, w swoim orędziu pożegnalnym do Narodu modlił się do niebios, aby zachowały jego ojczyźnie „WOLNĄ KONSTITUCJĘ“, a nadto dodał: „Wystarczy sobie przypominać, jak głęboko tkwią w duszy ludzkiej ŻĄDZA WŁADZY I SKŁONNOŚĆ DO JEJ NADUŻYCIA... jeśli więc okaże się potrzeba zmian w organizacji konstytucyjnej, należy je przeprowadzić w drodze prawa, A NIE ŚCIERPCIE TEGO NIGDY, ABY ZMAN USTROJU DOKONYWANO DROGĄ UZURPACJI (t. j. samowoli rządzących)“.

Takie myśli wypowiadał, czynem je stwierdzając, bohater narodowy Stanów Zjednoczonych, o którym nad grobem jego powiedziałano: „BYŁ PIERWSZYM NA WOJNIE, PIERWSZYM W POKOJU I PIERWSZYM W SERCACH SWOICH RODAKÓW“.

Gdzież więc tu jest miejsce na podobieństwa i porównania? — zapy-

tać można pochlebców z obozu sanacji. Jakis czas unosiła się w powietrzu legenda, lecz życie i prawda strzaskały jej skrzydła. Skończyły się jej wzloty, w prochu ona leży, bezsilna i żałosna; próżną jest rzeczą, galwanizować ją i łączyć przez napuszone porównania i fałszywe a wymyślane analogie, NIE z legendą, lecz Z PRAWDZIWĄ HISTORJĄ wielkiego rycerza duchowego bez skazy, który należy do całej ludzkości. Postać bowiem WASZYNGTONA promieniuje tak wielką dobrocią i miłością ludzką, tak porywającą siłą i czystością moralną, że dziś jeszcze, 133 lat po jego śmierci, czytając o jego życiu i czynach, towarzyszymy każdemu jego poczynaniu na wojnie i w pokoju z tak rzewnym umiłowaniem, jak gdybyśmy na tę szlachetną postać z bliska patrzyli i razem z nią dołą i niedołą przeżywali.

Jerzy WASZYNGTON był sławnym, zwyciężym wodzem wojennym, ale NIE BYŁ I ZA NIC W ŚWIECIE NIE CHCIAŁ BYĆ DYKTATOREM, po zawarciu pokoju nie chciał posłuchać dla siebie wymuszać policją i bagnietami. Nie wystarcza o nim powiedzieć, że był bohaterem narodowym, BYŁ BOHATEREM WOLNOŚCI i jako takiego jeszcze za jego życia i po śmierci ukochali go wszyscy ludzie wolni na świecie. Bo pomimo gwałtów, teroru i wrzasków przeróżnego rodzaju faszystów, ludzie nade wszystko kochają wolność i nigdy jej z całą mocą swojej duszy kochać nie przestaną. Razem z życiem człowiek otrzymał w darze pragnienie wolności. Brutalna przemoc może zniszczyć jedno i drugie, ale nigdy nie potrafi ich rozłączyć! We Włoszech żyje naród ujarzmiony od lat dziesięciu pod hasłem: siła, hierarchja, dyscyplina! Myliłby się jednak, ktoby sądził, że zamarlała w nim wszelka tęsknota za wolnością. Mussolini, g'osiciel fizycznej siły i posłuszeństwa, wystawił kazał w tym roku na wzgórzu GIANICOLO potężny pomnik jednej z najcudowniejszych postaci kobiecych, ANICIE GARIBALDI. Kim była Anita Garibaldi? Razem z mężem, Józefem Garibaldim,

walczyła na obu półkulach w licznych bitwach o „WOLNOŚĆ LUDÓW“, o swobody republikańskie, a o fanatycznym jej przywiązaniu do rewolucyjnych ideałów demokracji europejskiej z pierwszej połowy 19-go stulecia przekonać się można z pamiętników Garibaldiego. Czcząc ją i gloryfikując, dyktator włoski przynajmniej w tej formie zaspokoić chciał głuche wołanie o wolność, które z najtajniejszych pokładów duszy Italji się wyrwa i którego dotąd stłumić nie potrafił.

Wolność jest więc nieśmiertelną sprawą ludzkości, niezależnie od położenia geograficznego i epoki historycznej. Pozostawiając na uboczu życie współczesne naszego kraju, mogę wobec tego powiedzieć z całą swobodą, że ubliża prawdzie historycznej, gdy się stawia na równi z bohaterami wolności dyktatorów tego typu, co general Primo de Rivera. Wolność — to nietylko postulat romantyków, marzycieli liberalizmu czy też demokratów szlachetnych, stawiających nade wszystko ideały ogólnoludzkie i bezklasowe. To jest życiowy i rozstrzygający postulat tak że dla klasy robotniczej i dla socjalistów. Chodzi o wolność myśli, sumienia i przekonania; o wolność organizowania się w imię idei, o wolność stowarzyszania się i zgromadzania, o wolność propagandy i przygotowania Socjalizmu; o wolność jednostki i ochronę jej życia, zdrowia i duszy przed gwałtami rządzących; o kontrolę nad mieniem obywateli, które państwo na mocy ustaw nam odbiera; o wglądnięcie i wpływ odpowiedni na decyzje władz rządowych, które o naszym losie i o przyszłości naszej rozstrzygają; o odpowiedzialność organów władzy za gwałty i nadużycia, o karę w obronie dobra i praw obywateli. To wszystko mieści się w dążeniu do wolności politycznej, a to wszystko przekreśla i przekreślała dyktatura... w Italji, czy w Hiszpanji.

I dlatego dla klasy robotniczej, dla socjalizmu naczelnym nakazem naszej epoki jest walka przeciw dyktaturze. Ona to po wojnie światowej stała się najgroźniejszym waleczym ochronnym wielkiego kapitału, który pod swoimi stopami trątaje bezlitosnie całe społeczeństwa.

Sygnal alarmu dźwięczy także w ostatniej mowie HERRIOTA, wygłoszonej we francuskiej Izbie przed jego upadkiem.

GDY WSZĘDZIE SIĘ ROZSZERZA SYSTEM DYKTATORSKI, GDY NIE WOLNO LEKCEWAŻYĆ NAJBLIŻSZYCH EWENTUALNOŚCI, GDY SIĘ NIE JEST PEWNYM TEGO, CO NASTAPI W RAZIE ZNIKNIĘCIA TEJ LUB OWEJ GŁOWY PANSTWA, GDY MOŻLIWYM JEST POWRÓT RZĄDÓW PRZEDWOJENNYCH, WY CHCECIE DLA 480 MILJONÓW FRANKÓW ZŁAMAĆ SOJUSZ WOLNYCH KRAJÓW PRZECIW DYKTATOROM?“

Tak wołał posiadający jeszcze mimo ustąpienia z Rządu ucho i serce Francji ceniony w całym świecie wódz radykałów francuskich do parlamentu, który wzbraniał się zapłacić powyższą sumę Stanom Zjednoczonym. Nietylko w imię honoru podpisu Francji, lecz W IMIĘ WOLNOŚCI zaklinał swój kraj, by nie rozrywał JEDNOLITEGO FRONTU PRZECIW DYKTATOROM. Tworzy się więc front PRZECIW BOHATEROM NIEWOLI; to nas otuchą napędza. Wzmocnienie tego frontu leży w najżywniejszym interesie klasy robotniczej.

HERMAN LIBERMAN.

W przededniu rocznicy zgonu Marksa

Zbliża się wielka — dla obozu socjalistycznego — rocznica. 14 marca 1883 roku zmarł w Londynie Karol MARKS, twórca nowoczesnej naukowej myśli socjalistycznej, wódz I Międzynarodówki. Upływa więc w marcu przyszłego roku 50 lat od chwili zgonu. Cały świat socjalistyczny przygotowuje się do uroczystych obchodów. Przypominamy o tem, aby i u nas w Polsce rozpoczęto na czas przygotowania, TUR wintien tu odegrać znaczną rolę — i niezawodnie tą odegra. Pożądanym by było jakieś bardzo popularne wydawnictwo o Marksie. Rocznicą marksowską zbiega się z Turowym „Tygodniem Kultury“ (5-12 marca).

Dziwny zaiste jest los Marksa i marksizmu. Marksa „uśmiercał“ przed wojną każdy ekonomista burżuazyjny, niemal każdy do cent, i robił na tem niezłe kariery. Tymczasem dostownie z każdym dnem Marks rośnie na znaczeniu i wpływach. Ideologia marksowska ogarnia coraz to nowe miliony i dziesiątki milionów, Marks dał nam w „Kapitale“ potężny obraz kapitalistycznego społeczeństwa, rozsadzanego od wewnątrz głębokimi antagonizmami (sprzecznościami). Nte wszystkie te sprzeczności uświadomiły się już z czasów Marksa; ale w miarę ujawniania się tych antagonizmów „uśmiercony“ Marks musi zmartwychwstać do coraz intensywniejszego życia. Złota epoka powojenna ujawniła całą otchłanność sprzeczności w kapitalistycznym społeczeństwie. Czemże jest np. faszizm — w lapidarnej formie — jeśli nie zbrojnym

powstaniem wystraszonej burżuazji przeciw „martwemu“ Marksovi?

Nawet nauka uniwersytecka po wojnie coraz częściej jest zmuszona — wbrew swej woli — składać hołd geniuszowi Marksa.

MATERJALIZM DZIEJOWY? Ależ po wojnie tylko ślepy nie dojrzy, jak „nadbudowa“ polityczna stała się organem i i grząską wielkich spółek kapitalistycznych!

EKONOMJA MARKSOWSKA? Ależ dawno zgasł stary, „klasyczny“ kapitalizm (z połowy 19 stulecia) wolnej konkurencji! Na jego miejsce przyszedł — zgodnie z prognozą — kapitalizm monopolowy, kapitalizm olbrzymich międzynarodowych koncernów, kapitalizm potężnej koncentracji, kapitalizm imperialistyczny.

SOCJALIZM MARKSOWSKI? Ależ ten socjalizm, oparty na walce klasowej, potężnie z dniem każdym! Wojna przyspieszyła proletaryzację mas, miazdząc słabe gospodarstwa i wzmacniając mocne. A kryzys, wstrząsający światem? Antagonizmy rosą gwałtownie. Nikt już nie waży się przyznać do idylli à la Bernstein — do teorii wygasających przeciwieństw klasowych.

Tak rośnie w naszych oczach zmarły przed 50 laty MARKS, nasz wielki Nauczyciel. Będziemy o nim obszernie mówili na uroczystościach rocznicowych. Narazie przypomniemy datę i rozpoczynamy przygotowania. A mówiąc i pisząc w dobie obchodu, nie zapomnimy także stosunku Karla MARKSA do zagadnienia Polski niepodległej.

Kazimierz Czapiński.

Socjalizm w epoce przełomu

Katastrofa gospodarcza kapitalizmu w gruncie rzeczy już nastąpiła; rozpaczliwe próby ocalenia „gasnącego świata” nie dają, jak dotąd, żadnego rezultatu; rozbijają się ustawicznie o takie czy inne przeszkody, o trudności, narastające ze wszystkich stron, o tysiączne problemy polityczne i moralne. Równoległe postępuje naprzód głęboki kryzys kulturalny starego ustroju wraz ze wszelkimi skutkami w dziedzinach myśli, sztuki, obyczajowości, stosunku do życia, odpowiedzialności za własne dzieje. Nadchodzi — z punktu widzenia kapitalistycznego systemu organizacji społeczeństw — legendarny „wielki wieczór bez nowej zorzy”. **SOCJALIZM** w tej **EPOCE PRZEŁOMU** nie tylko może, ale musi odegrać rolę decydującą. Ktoś ujął kiedyś ową przeczuczaną konieczność w formę ładnego dwuwiersza.

„gdy przegramy — to świat zginie z nami,
zwyciężymy — to spełnią się sny”...

MIĘDZYNARODÓWKA ODBUDOWANA

Stworzenie ponowne z gruzów narzędzia międzynarodowej polityki socjalistycznej kosztowało po wojnie kolosalnie dużo trudów. Międzynarodówka Socjalistyczna powstała na Kongresie w Hamburgu w r. 1923 po przezwyciężeniu przez klasę robotniczą Europy środkową - zachodniej nastrojów komunistycznych i anarchizujących, po przezwyciężeniu resztek psychologii wojennej, wzajemnych nieufności, wzajemnych uraz, wzajemnych gniewów, — powstała, dźwigając na swych barkach ciężki spadek „minionych dni” — dni dobrych i dni bardzo złych.

Lata następne były latami systematycznej konsolidacji wspólnego dzieła. Ogromny wysiłek tow. Fryderyka Adlera, sekretarza generalnego Międzynarodówki, skierowany ku wzmocnieniu narzędzia, ocenimy my wszyscy — od Warszawy i Helsingforsu aż po Waszyngton i Amerykę Południową — dopiero w przyszłości, gdy narzędzie zacznie działać sprawnie w całej pełni.

Międzynarodówka potrafiła rozwiązać pomyślnie zagadnienie socjalistycznej współpracy w skali europejskiej. Wykroczyła poza granice Europy i Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej. Ogarnęła Amerykę Południową, Afrykę Południową, Australję, częściowo Chinę i Japonję. Kapitałny problem współczesności — „bunt wyzwolęńczy ras kolorowych” — przestał być monopolem nacjonalizmów, wyrosłych na tle rasowym, i polityki azjatyckiej Związku Republik Sowieckich; zahaczyły go tryby rozpędzonego koła Socjalizmu — zahaczyły i już nie wypuszczają.

Ale według wszelkich danych, jakimi dziś rozporządzamy, wielki spór dziejowy o jutro świata rozstrzygnie się jednak tym razem jeszcze w Europie i w Ameryce Północnej. Tu koncentruje Socjalizm hwię dozę swojej pracy i swojej walki. Tu rozwija się jego starcie z faszyzmem i z komunizmem. Tu zagadnienie przebudowy ustroju społecznego stoi przed nami w bliskości bezpośredniej. Dla tego terenu Międzynarodowa Konferencja Socjalistyczna, wyznaczona przez Biuro Międzynarodówki na koniec maja lub początek czerwca roku przyszłego w Paryżu, względnie w Pradze, ma ustalić odpowiedzi na dwa pytania tak sformułowane:

- 1) metody walki klasy robotniczej o władzę w obecnych warunkach gospodarskich i politycznych;
- 2) droga do jedności klasy robotniczej.

PLANOWOŚĆ GOSPODARCZA I WOLNOŚĆ POLITYCZNA

Socjalizm ma przeciwko sobie w

świecie idei i w świecie praktyki dwie realne siły, pragnące zwekslować historję na inne szlaki — **faszyzm** i **komunizm**. Ma także przeciwników pośrednich: rozkładające się środowiska liberalno-kapitalistyczne i pełne „wątpliwości” czy „wahania” środowiska inteligiencko - mieszczańskie; i jedne, i drugie usiłują przez snobizm, przez instynktowne wyczucie własnej bezradności i niemocy, przez wyolbrzymianie własnego sceptycyzmu i własnego znużenia wytworzyć złudzenie, jakoby istniała przed narodami jedna tylko alternatywa: **faszyzm**, temperowany mniej szą albo większą sumą „starego” liberalizmu albo... **komunizm** z hegemonją Rosji sowieckiej, z takim samym, jak w **faszyzmie**, przekreśleniem idei **wolności**, tytanicznie zdobywanej w ciągu wieków, jeno na rzecz odmiennej koncepcji społeczno-gospodarczej i filozoficznej.

W istocie zaś **komunizm** żyje strzępkami i okruciami myśli socjalistycznej.

SPOŁECZNA GOSPODARKA PLANOWA — to założenie społeczno-gospodarczej ideologii socjalizmu, jako takiego. Nie zamknięcie jednak nigdy Socjalizmu w najobszerniejszych choćby ramach zagadnienia **gospodarczego**. Socjalizm pozostanie równoległe **zagadnieniem kultury**. A z tego stanowiska **wolność człowieka** w granicach **gospodarki planowej**, — wolność jego myśli i twórczości, jego wierzeń religijnych i jego przeżyć osobistych, jego wpływ świadomy na bieg losów kraju, — to wszystko razem wzięte stanowi nieodłączną część składową tej sumy pojęć, haseł, marzeń, potrzeb, którą nazywamy zbiorowym imieniem **socjalizmu**.

Dlatego też myśl socjalistyczna rozwiązuje bez trudu **PROBLEM DEMOKRACJI**, odrzucając wszelkie, mniej lub więcej przypadkowe, nieporozumienia. **Istota demokracji politycznej** (demokracje społeczna, gospodarcza, kulturalna należą do odrębnej grupy spraw) polega właściwie na dwóch rzeczach:

- 1) ustrój prawno-polityczny danego kraju **nie uniestwia** wolności i praw człowieka, t. j. wolności sumienia, słowa, pisma, twórczości naukowej i artystycznej, zgromadzeń, stowarzyszeń i t. p.;
- 2) o losach danego kraju rozstrzyga w instancji ostatecznej **samo społeczeństwo** a nie wola **grupy rządzącej**, wymuszającej bierny posłuch przemocą fizyczną, terorem, represjami, aresztowaniami, cenzurą.

Socjalizm nie wierzy w możność **zmiany ustroju społecznego** w drodze dekretów, narzucanych społeczeństwu siłą; nie wierzy też w potęgę twórczą „myśli w obcęgach”, myśli, skrepowanych zarządzeniami, nakazami i zakazami biurokracji państwowej, choćby podległej Rządowi Socjalistycznemu; **Socjalizm** uznaje wolność polityczną i prawo osobiste jednostki, — o tyle, o ile te postulate są na ziemi wogóle osiągalne — za **wartość** samą przez się, zaliczoną **organizacyjnie** do socjalistycznego poglądu na świat. Bez tych wartości **Socjalizm** przestaje być ideą pełną, całkowitą. **Gospodarka planowa**, oparta o **niewolnictwo mas**, nie jest **Socjalizmem**; świadomy, zorganizowany wysiłek mas, mas „wolnych na duchu”, a nie samej tylko biurokracji państwowej, stanowi składnik niezbędny tego, co **Stanisław Brzozowski** określił krótką formułką:

„Socjalizm — to Ludzkość, jako

własne swe świadome dzieło”.

Możnaby to samo ująć jeszcze inaczej:

„Socjalizm — to planowość gospodarcza bez niewoli, przeciwnie — z **włączoną integralnie wolnością polityczną** w szerokim znaczeniu wyrazu”.

Kautsky powiedział ongiś słusznie, że **wolność** potrzebna jest ludziom nowoczesnym tak samo, jak **chleb**.

METODY I DROGI WALKI

Z problemem wolności, jako częścią składową ideologii doktryny socjalistycznej, nie trzeba płać kwestji metod i sposobów walki praktycznej w różnych krajach i w różnych okresach historycznych. **Otto Bauer** oświadczył na niedawnym Kongresie Austriackiej Socjalnej Demokracji, że znajdujemy się w epoce raczej kontrrewolucyjnej, niż rewolucyjnej. Jest to w zasadzie słuszne chociaż nigdy nie sposób ustalić dokładnie granicy między takimi dwiema epokami. W każdym bądź razie ruch socjalistyczny walczy dopiero o władzę państwową, ma jeszcze przeciwko sobie olbrzymie wrogie potęgi. W ramach i w granicach społeczeństw kapitalistycznych demokracja polityczna posiada swoje własne, swoiste znaczenie, już nie jako część składowa przyszłego społeczeństwa socjalistycznego w jego organizacji prawno-państwowej, ale, jako droga, prowadząca **na**prościej i najłatwiej do zdobycia władzy, jako suma warunków, umożliwiających skupianie, wychowywanie i uświadamianie **masowego ruchu robotników, włościan i pracowników umysłowych**. Dlatego Socjalizm broni demokracji tam, gdzie ona dzisiaj istnieje całkowicie lub chociażby w pewnym stopniu; dla tego chce ją zdobyć tam gdzie zajęły jej miejsce dyktatury. Nie wynika stąd wszakże amtroche, by obronienie albo zdobycie demokracji w społeczeństwie kapitalistycznym rozwiązywało już samo przez się zagadnienie kryzysu kapitalizmu przebudowy ustroju społecznego. Ta walka toczy się o otwarcie sobie wrót na drogę, która ułatwia dojście do celu; najlepiej nawet funkcjonujący system rządów demokratycznych w ustroju kapitalistycznym nie jest i nie może być demokracją naszą, ale niechby utykał i połowiczny system takich rządów dając tysiąc korzyści w porównaniu do „faszyzmu”.

Socjalizm europejski znajduje się — pod tym kątem widzenia rzecz biorąc — w sytuacji podwójnej.

W Francji, w Wielkiej Brytanii, w Belgii, w Skandynawii, w Czechosłowacji, i niekiedy w Austrii ruch socjalistyczny nie został zepchnięty ze szlaków rozwoju demokratycznego; tam zagadnienie taktyki politycznej polega na dążeniu do władzy i obronie demokracji środkami demokratycznymi, względnie na odparciu przemocą ewentualnych prób zamachu stanu ze strony, na przykład hitleryzmu austriackiego. **Gdzie** indziej dyktatorskie systemy rządów utrwały swój byt o tyle, że obalenie ich, że likwidacja środkami demokratycznymi — powędzamy — kartką wybracza — byłoby zadaniem iawnie niewykonalnym. Ktoż twierdziłby na serio, jakoby socjaliści Italji mogli osiągnąć ster swego kraju za pomocą „wyborów” do „parlamentu” faszystowskiego? czy kampania wyborcza do Reichstagu zła mała klika wojskowa, kierująca dzisiaj Niemcami? Wszelakie kampanie wyborcze czy zgromadzeniowe w krajach dyktatorskich lub pół-dyktatorskich posiadają niewątpliwie — jeżeli wogóle istnieją — znaczenie agitacyjne, organizujące i budzą masy, ale same nie decydują bodaj nigdy; niekiedy jak ostatnie pod władzą monarchji wybory samorządowe w Hiszpanii, grają rolę współczynnika, przyspieszającego w kombinacji z

innymi czynnikami upadek danego systemu.

Socjalizm ujmuje te wszystkie sprawy całkiem, praktycznie. Gdy ktoś mnie trzyma za gardło i wali po głowie — krzyk o „praworządność” niewiele wtedy pomoże. Taktyka socjalistyczna w narodach, objętych falą dyktatorską, nie może być „taktką” słamazarnego, kwękającego, łzawego liberalizmu. Socjalizm nie chwytą się „czynów rozpaczy”; przyjmuje walkę z faszyzmem w różnorodnej postaci na tym froncie, który mu gwarantuje zwycięstwo ostateczne, — na froncie zorganizowanej i świadomej walki masowej.

RZĄD ROBOTNICZO WŁOŚCIAŃSKI

W szeregu artykułów, drukowanych w „Robotniku” i w „Naprzodzie”, oraz w kilku przemówieniach sejmowych rozwijałem tezę, że obóz „sanacyjny” wpędził życie polskie na „ślepy tor”, że jego „triumfy” z r. 1930 stworzyły nieuniknioną prawie konieczność **głębokiego wstrząsu**, który **oczekuje Polskę** w niedalekiej prawdopodobnie przyszłości. Podobnie — może ostrzej — wygląda położenie w Italji, na Węgrzech, bodaj w Niemczech, w Jugosławii, w Litwie. Kryzys polityczny i moralny **pogłębia** zawsze i wszędzie katastrofę gospodarczą: U nas swoista „polityka” tak zw. sfer gospodarczych skupionych w gruncie rzeczy w kartelach i w Związku Ziemiaków wpłynęła na wewnętrzny proces rozwojowy społeczeństwa w tym sensie że samo **UTRWALENIE NIEPODLEGŁOŚCI POLSKI** wymaga już w sposób oczywisty nie żadnego „powrotu” do „dni minionych”, ale **skoku naprzód** — ale radykalnego skrócenia we właściwą stronę koła sterowego samochodu, który „pędzi wdół po równi pochyłej bez żadnego hamulca”.

Rada Naczelna Polskiej Partii Socjalistycznej, konkretyzując — że tak powiem — treść naszego dawnego hasła **RZĄDU ROBOTNICZO-WŁOŚCIAŃSKIEGO**, opierała się właśnie na spokojnej, rzeczowej **analizie** rzeczywistości polskiej takiej, jaką ona jest naprawdę.

Gospodarka kapitalistyczna, jak słusznie to sformułowała uchwała majowa **Komisji Centralnej klasowych związków zawodowych**, powzięta wspólnie z **partjami socjalistycznymi** Polski, jest dzisiaj w konflikcie zasadniczym nie tylko z potrzebami proletariatu, ale tak samo z potrzebami i dążeniami mas włościańskich, pracowniczych, drobnomieszczańskich. Walka o Socjalizm stała się — objętywnie — walką w imię **przynależających większości** narodów poszczególne. W Polsce „sanacyjny” system rządzenia zaostriżył wszystko i pogmatwał do granic ostatecznych. Jedyna droga wyjścia istotnego — to taka **polityka państwowa**, któraby **świadomie** i **celowo** rozpoczęła wielki trud dziejowy — **przebudowy całego ustroju**. Kierownictwo Państwa musi więc objąć **Rząd Robotniczo-Włościański**, wsparty o zaufanie najszerszych kół ludności, przywracający obywatelowi jego prawa i jego wolności, zdolny do przełamania przywilejów klasowych, kartelowych, ziemiańskich, przystosowujący politykę gospodarczą i finansową Rzeczypospolitej do potrzeb Polski pracującej, a nie do zysków, „gry” i szantażów przeróżnych klik kartelowych, zdolny wreszcie do rozwiązywania sprawy narodowościowej — przez to

(DALSZY CIĄG NA STR. 4-ej)

Socjalizm w epoce przełomu

(Dokończenie ze str. 3)

wszystko razem wzięte utrwalający naprawdę niepodległe istnienie Polski.

Zdajemy sobie, rzecz prosta, sprawę z ogromu trudności, które będą wyrastały na tym szlaku historycznym. Przeżyjemy z pewnością wiele bardzo ciężkich walk; nastąpić jeszcze mogą kilkakrotnie kontr-ataki sił reakcji społecznej, fale znużenia mas, przejściowego wzmocnienia oporu ze strony świata kapitalistycznego. Ale kierunek naszego wysiłku nakreślony już został bezpowrotnie. Ale realna ocena konieczności Rządu Robotniczo-Włóściańskiego jest oceną słuszną właśnie dlatego, że nawskroś realną. I wycucie tej konieczności w masach poczyniło postępy, wykraczające o wiele poza granice zorganizowanego obozu socjalistycznego; słynny wywiad p. Wincentego Witosa, niezależnie od późniejszych jego zastrzeżeń osobistych, był prosto stwierdzeniem faktu obiektywnego. Idea jednolitego frontu całego Świata Pracy w mieście i na wsi nie tylko przeciwko „sanacji”, ale i przeciwko kapitalizmowi narasta w świadomości mas, jak lawina.

Czy problem likwidacji „sanacyjnego” systemu rządzenia traci przez to swoje znaczenie odrębne i pierwszorzędne? Czy wolno go utożsamiać z problemem likwidacji kapitalizmu? Oczywiście, nie! Myśl socjalistyczna nigdy nie była utopją i demagogią od czasu, gdy marksowska metoda badań włożyła jej do ręki broń realizmu w teorii i w praktyce. Nowa ustroje społeczne nie powstają w ciągu kilku miesięcy. Droga przebudowy — to droga ciernista i długa. Po-

wtórzę raz jeszcze porównanie poprzednie:

by wyjść na gościniec, trzeba przed tym rozwalić zamknięte wrota.

W tym porównaniu mieści się całe zagadnienie prądów faszystowskich i półfaszystowskich w Europie dzisiejszej.

**

Zbierze się zatem w pierwszych miesiącach roku przyszłego Międzynarodowa Konferencja Socjalistyczna w Paryżu lub w Pradze czeskiej. Da odpowiedź na dwa pytania, podstawowe dla taktyki socjalistycznej w obecnej sytuacji świata. Sądzę, że możnaby zgóry naszkicować główne punkty odpowiedzi:

1) w krajach demokracji Socjalizm broni tej demokracji środkami demokratycznymi dopóty, dopóki niemi rozporządza; na przemoc reaguje przemocą;

2) w krajach dyktatury i półdyktatury Socjalizm walczy wszelkimi środkami, które zdoła w danych warunkach uruchomić; jest rzeczą jasną, że w takiej Italii, naprz., upadek faszystwu nie może nastąpić wskutek oddziaływania środków demokratycznych (głosowanie powszechne i t. p.), ponieważ tych środków tam wogóle niema; pierwszy Rząd Azany i Zamorry w Hiszpanii po ucieczce króla Alfonsa był Rządem dyktatury rewolucyjnej, która przywróciła ludowi wolność polityczną, to jest demokrację;

3) i tu i tam Socjalizm walczy o władzę po to, by rozpocząć dzieło przebudowy społecznej; dostosowa-

nie do siebie wzajemne planów gospodarczych epoki „przejściowej” stanowi jedno z naczelnych zadań Międzynarodówki Socjalistycznej w stosunku do partij socjalistycznych poszczególnych narodów;

4) problem jednolitości robotniczej sprowadza się do kwestji powrotu do Socjalizmu tych robotników, którzy wybrali komunizm; szansą kompromisu ideowego między Socjalizmem a Komunizmem nie widzę żadnych: współdziałanie gospodarcze i polityczne państw z rządami całkowicie lub częściowo socjalistycznymi i państwa sowieckiego — to zagadnienie zgola odrębne; potrafimy je prawdopodobnie rozwiązać; ewentualność kompromisu taktycznego, naprzykład w Niemczech — to kwestja taktyki, zależna przedewszystkiem od „Kominternu”

Jedna rzecz jest pewna: alternatywa — faszystwo albo komunizm wogóle nie istnieje ani w Polsce, ani gdzie indziej. Realnie istnieją trzy drogi: faszystwo w szerokim znaczeniu wyrazu, czyli „kapitalizm pod płaszczykiem dyktatury”, komunizm i SOCJALIZM Socjalizm właśnie ofiarowuje światu syntezę planowości gospodarczej i wolności politycznej — „najdumniejszą myśl proletariatu”. W ten sposób umożliwia — wbrew faszystwom i wbrew komunizmowi — przeciwstawienie myśli wolnej — „myśli w obcęgach” w ramach gospodarki planowej pod egidą rządów, reprezentujących faktycznie klasy pracujące.

Jan Jaurès napisał swego czasu: „Kto nie odczuwa potrzeby Wolności, ten nie zrozumie nigdy Socjalizmu”
MIECZYSLAW NIEDZIAŁKOWSKI

STANISŁAWA WOSZCZYŃSKA.

Legenda a rzeczywistość

Jedną z najpiękniejszych legend ludzkości jest cudna opowieść o ubogich pastuszkach, składających hold Dzieciątku w stajence betlejemskiej.

Syn Boży przyszedł na świat w rodzinie ubogiego cieśli, Zbawca, długo oczekiwany, zjawił się, jako DZIECKO ludzi biednych, żyjących z pracy rąk, z pracy zarobkowej. Jakież piękne to symbole!

Chór archanielski wywyższać się zdaje ludzi prostych, pracowitych. Najwyższą świętością staje się DZIECKO.

Przyjrzyjmy się RZECZYWISTOŚCI dzisiejszej po upływie lat prawie 2-ech tysięcy od ukazania się Gwiazdy Betlejemskiej.

Czy świat chrześcijański, prócz nazwy, różni się od okrutnego świata pogańskiego?

Pomimo szczytnych nakazów religij, ludzie ubodzy, prości i cisi — są po dawnemu PARJASAMI SPOŁECZENSTWA, nędznie, dla których niema prawa, sprawiedliwości, ani miłosierdzia.

Kłiwa teźka sentymentu, działalność różnych opiek społecznych w niczem nie zmienia istoty rzeczy, że człowiek biedny jest wdeptany w błoto, rzucony na pastwę nędzy, i graniczącej z nią zbrodni.

Mówi się w kołach ludzi t. zw. humanitarnych do znudzenia o DZIECKU, o jego prawach do radości, do szczęścia, ale DZIECKO PROLETARJACKIE pozostaje strzępem ludzkim, łachmanem bez wartości, — poza drobnymi wyjątkami, pozbawionem opieki społeczeństwa.

Kto temu nie wierzy, niech w wieczór wigilijny zajrzy do suteryn, na poddasze, gdzie gnieźdzą się rodziny bezrobotnych.

Kto zamyka oczy na prawdę brutalną, niech w Warszawie pójdzie do baraków dla bezdomnych, utrzymywanych z opłacanych przez ludność podatków przez sławetny Magistrat.

To, co zobaczy, zwłaszcza w Warszawie na ulicy Okopowej pod nr. 59 w baraku nr. 7, przejdzie opisy piekła dantejskiego. W tych warunkach ludzie nie żyją, lecz węgają zrozpaczeni i... cisi.

A ileż na całym świecie takiej samej nieludzkiej niedoli!

W ciągu długich 2-ech tysięcy lat tylko nieliczne warstwy korzystają z dóbr doczesnych. Wielu milionom pozostaje tęsknota za niebem, ale nędza jest tym doradcą i kandydat do nieba staje się pospolitym zbrodniarzem.

Jedyny ratunek na nędzę, szerzącą się, jak zaraza, znajdowano przez lat tysiące w wysyłaniu milionów ludzi na WOJNĘ, na rzeź, by w potokach krwi utopił iły rozpacz, by wobec okrucieństwa i zwyrodniałej nieczemności masowego mordu — stała się niczem kryzysa i zbrodnia życia powszedniego.

Z tumanów i oparów krwi na pobojowiskach wyrosła znowu tęsknota do spokoju, wskrzeszenie legend cudownych.

A po latach kilkunastu dla usmierzenta trwającego się krzyku rozpaczliwych milionów, pozbawionych prawa do pracy, a więc prawa do życia — mówi się o nowej wojnie.

Dlatego szkodliwy bywa haszysz legendy, usypiający umysły, tłumiący porwy do buntów!

Dlatego niech wierzący wołają, by Gwiazda Betlejemska zajaśniała nad głowami ludzkiej biedoty i obudziła ich ze śna i odrętwienia.

Tylko gnuśna obojętność usypia się marnymi, gdy świat dokoła zamienia się na cementarzystwo, gdy miliony ludzi męczą się, jak potępienci.

Pełna tajemnic i tęsknot legenda o ubogiej stajence, w której narodził się Pan Świata, niech pobudzi myśl i wolę do działania.

Już czas, by słowo stało się Ciałem, by narodził się CZŁOWIEK NOWY.

Wtedy ludzkość szczęśliwa, nie ta dzisiejsza umęczona i zbrodniami skalaną, zawołać będzie mogła z pełni serca:

Hosanna Panu na Wysokościach, a na ziemi POKÓJ LUDZIOM DOBREJ WOLI!

Czarna lista

Przed paru dniami, pisząc o ofensywie „Lewjatana” przeciw światu pracy, wskazaliśmy na pracę naczelnego publicysty lewjatańskiego „sanacyjnego”, p. Rose, w której autor stawia Rządowi ultimatum: najpierw interesy „Lewjatana”, a potem interesy Skarbu, w przeciwnym razie nietylko nie zwalczy się kryzysu, lecz przyjdzie inflacja. Tak może przemawiać tylko ten, kto jest zupełnie pewny siebie i adresata, do którego się zwraca, albo kto nie ma już nic do stracenia. Do „Lewjatana” stosuje się jedno i drugie.

P. Rose nadmienia przytem, że o ile Rząd wypełni ultimatum „Lewjatana”, to klasy posiadające wydobędą z ukrycia gotówkę i zasilą życie gospodarcze. Dopiero po przyjęciu ultimatum, dopiero wtedy, gdy Rząd interesy „Lewjatana” postawi wyżej od interesów Skarbu Państwa, kapitaliści wyrażą Rządowi swe zaufanie i puszczą w ruch kapitały, by łaskawie bogacić się cudzą pracą.

Z drugiej strony przed kilku tygodniami podkreśliliśmy na tem miejscu znamienne uchwałę zjazdu legionistów, stwierdzającą, że legioniści „posiadają dane” co do osób, które ulokowały „część majątku narodowego” w bankach zagranicznych. Zjazd wezwał społeczeństwo do potępienia tych osób, ale dotąd nie raczył ujawnić ich nazwisk.

Mamy więc z dwóch wiarygodnych źródeł, bardzo bliskich „sanacji”, a nawet tkwiących w niej, potwierdzenie faktu, że są w Polsce ludzie, mający kapitały stęzauryzowane (unię-ruchomione) i lokowane zagranicą.

Fakt ten nie był dla nikogo tajemnicą. Istnieje on od chwili wskrzeszenia Polski i nie zajmowalibyśmy się nim, gdyby nie ta właśnie okoliczność, że wśród tylu zmian, jakie zaszły w ciągu 14-lecia niepodległości, jedno pozostało niezmiennie: egoizm klas posiadających, bezbrzeżny, zachanny egoizm, stawiający interesy kapitału ponad interesy Państwa, egoizm, którego dewizą: wpraw „Lewiatan”, a potem Państwo.

Biblioteka teoretyków socjalizmu

Karol Marks: Praca najemna i kapitał. Wstęp i uwagi Zygmunta Zaremby. T-wo Wydawnicze „Światło”, skład główny w Księgarni Robotniczej, ul. Warka 9. Cena 75 gr.

Jako zeszyt I-szy Biblioteki teoretyków socjalizmu ukazała się praca młodego Marksa, powstała z jego wykładów do robotników brukselskich z roku 1847. Praca ta zawiera już w sobie zarodki „Kapitału” i — jak zaznacza tow. Zaremba w przedmowie — „pod formą spokojną i jasną, jak przystało na wykład propagatora w kołach robotniczych, kryje się tętniąca namiętnością Marks i błyska co chwila nieustraszoną mową i wspaniałym słowem”.

Książeczkę wydano bardzo starannie. Dodatkowe tytuły i podtytuły, jako też odnośniki wydawcy, czynią pracę przejrzystą.

Każdy świadomy robotnik ma obowiązkiem przeczytać i przemyśleć ten pierwszy utwór ekonomiczny wielkiego twórcy socjalizmu naukowego.

Mamy jeszcze żywo w pamięci, z jak wściekłą nienawiścią klasy posiadające odniosły się do Rządu Ludowego, pierwszego rządu wskrzeszonego państwa. Bojkotowały skarby, urządziły zamach na członków Rządu. Kiedy Rząd Ludowy upadł, klasy posiadające westchnęły z ulgą, witając Paderewskiego jako zbawcę. Ale ich stosunek do skarbu nie zmienił się, bojkotowały go nadal. Przyszły czasy inflacji i dzikiej spekulacji walutowej które dla ludzi, lokujących kapitały zagranicą i kalkulujących w dolarach, były okresem zło tego żniwa. Przyszedł złoty polski i załamanie się złotego, ale bojkot skarbu ze strony klas posiadających trwał niezmiennie. Nastąpił przewrót majowy, a wraz z nim Niewieź i Dzików, ale i to niewiele pomogło. Dzisiaj po 6 i pół latach rządów „sanacyjnych” rozlega się hasło: wpraw „Lewiatan”, a potem Skarb.

Czem wyłomaczyć to zjawisko?

Odpowiedź narzuca się sama. Klasy posiadające nie mają „zaufania” do Polski, dopóki ona nie jest całkowicie w ich rękach. Nietylko władza, instytucje i urzędy, ale ustrój polityczny, prawny i gospodarczy ma być podporządkowany ich interesom. Klasy posiadające nie obdarzą Polski swem „zaufaniem” i nie utworzą przed nią swych trzosiów, dopóki konstytucja nie zmieni się wedle ich potrzeb, dopóki ordynacja wyborcza nie obędzie z praw mas pracujących, dopóki podatek majątkowy nie zostanie skreślony z dzieł Rzplitej, dopóki świadczenia społeczne nie przejdą do przeszłości i t. d.

(jmb.)

PIĄTA EPOKA

BIJE OSTATNIA GODZINA KAPITALISTYCZNEJ WŁASNOŚCI PRYWATNEJ

Kryzys świata kapitalistycznego wciąż się pogłębia. Wciąż większym staje się bezrobocie, wciąż straszliwszą nędza mas. Im głębiej świat kapitalistyczny wstrząsany jest kryzysem gospodarczym, tem cięższy staje się zamęt polityczny, tem skor- si do gwałtów faszystów, tem groźniejszą reakcja. Jednakże wraz z nędzą mas rośnie i rozgorocze- nie wynędzniałej klasy robotniczej. Daje się u- czuć, że oto pod ciężarem rozpadającego się ka- pitalizmu, grzebiącego pod swemi gruzami miljo- ny robotników, posuwamy się ku nowej epoce dziejów ludzkości.

Dokąd nas wiedzie terazniejszy przewrót? Je- śli chcemy go zrozumieć, musimy sobie historję wziąć za nauczycielkę. Zwroty dziejowe przeszło- ści wyjaśnia nam zwrot dokonywany się w na- szych czasach.

Dzieje stulecia ubiegłego od końca wojen napo- leońskich do początku wojny światowej, od 1815 do 1914 r. dzielą się na 4 odcinki o zupełnie in- nym rytmie gospodarczym i konsekwentnie zup- elnie innym rozwoju walk klasowych i prądów umysłowych.

Okres pierwszy od 1815 do 1848 r. był epoką młodego jeszcze przemysłu fabrycznego, zupełnie niezorganizowanego i bezbronno proletariatu i najcięższej nędzy mas. Okresy dobrej konjunktu- ry były krótkie, kryzysy gwałtowne, okresu za- stoju interesów długie i ciężkie. Nędza zrewolu- cjonizowała klasę robotniczą. Anglja przeżyła wstrząs ruchu czarystów, na kontynencie okres ten zakończył się rewolucją 1848 r.

Najważniejszymi owocami tego okresu były: rozbięcie dawnej arystokratycznej Anglii i utwier- dzenie nowej, mieszczańskiej; trwale zachwianie się absolutyzmu na kontynencie i wywalczone przez rewolucję 1848 r. wyzwolenie chłopów; usta- wa o 10-godzinnym dniu pracy, załączek całego ustawodawstwa ochrony pracy i zniesienie zakazu koalicji, punkt wyjścia nowoczesnej wolności or- ganizacji zawodowej i strajku, w Anglii; wresz- cie zapoczątkowanie nowoczesnego socjalizmu naukowego przez „Manifest Komunistyczny” Mar- ksa i Engelsa.

Wraz z odkryciem wielkich kopalń złota w Au- stralji i Kalifornji w końcu lat 40-tych, zaczął się drugi okres zupełnie innego charakteru. W tej epoce, trwającej do r. 1873 kapitalizm cieszył się długimi, wspaniałymi okresami dobrej konjunk- tury, przerywanymi tylko krótkie, szybko opanowywane kryzysy. Wtenczas to powstał, na- przód w Anglii, potężny ruch zawodowy, zdolny do wywalczenia lepszych plac i krótszego czasu pracy dla proletariatu. Za wzorem Anglii zaczęli i robotnicy na kontynencie tworzyć związki za- wodowe i spółdzielnie poprawiające zwolna ich sytuację gospodarczą.

Minął okres burz rewolucyjnych, które wstrzą- sały Europą do r. 1848. Nadszedł czas, w którym proletariatu krok za krokiem poprawiał swoje po- łożenie w ustroju kapitalistycznym. Owocem te- go okresu było to „fizyczne i moralne odrodzenie klasy pracującej” Anglii, które Marks stwierdził w mowie inauguracyjnej Międzynarodówkę, zdo- bycie praw politycznych i prawa koalicji w Niem- czech, zakładanie partyj robotniczych i związków zawodowych.

Ciężki kryzys 1873 r. zaznaczył nowy zwrot. Po- między 1873 a 1895 r. gospodarka społeczna była ciężko przygnieciona. Był to okres ciężkich i dłu- gotrwających kryzysów przerywanych przez kró- tkie tylko okresy dobrej konjunktuury. Nędza, dłu- gie okresy bezrobocia i niskich plac zrewolucjo- nizowały klasę robotniczą. Komuna paryska w r. 1871 następswo wojny francusko-niemieckiej stała się sygnałem. Ciężkie kryzysy niepozwalaly osiągnąć korzyści w walce zawodowej. Nadzieje proletariatu zwróciły się zatem nie jak w po- przednim okresie ku częściowym korzyściom w ramach kapitalizmu, lecz ku rozbijającej sam kapitalizm rewolucji społecznej.

Klasy panujące starały się gwałtem zgnieść ruch robotniczy. To były czasy „ustawy przeciw socjalistom” w Niemczech i stanu wyjątkowego w Austrii. Z drugiej strony rządy reakcyjne sta- rały się zlagodzić rewolucyjne nastroje wśród ro- botników dając im pewne reformy. Wtenczas to Bismarck w Niemczech, a Taaffe w Austrii po- łożyli podwaliny ubezpieczeń robotniczych i ochro- ny pracy. Nawet w Anglii, gdzie związki zawo- dowe, starsze i silniejsze, nie utraciły ani na chwilę przodownictwa klasy robotniczej nastąpił zwrot około 1890 r. „Nowy unionizm” zrewolucjonizo- wał taktykę związków zawodowych i wciągnął w obręb ruchu zawodowego stojących dotąd zda- la od robotników niekwalifikowanych. Owoca- mi tego okresu było obudzenie nowych, licznych mas robotniczych przez pierwszy 1 Maja, poko-

nanie przez robotników niemieckich „ustawy przeciw socjalistom” Bismarcka i przez austriac- kich stanu wyjątkowego, odrodzenie rozbitego po klęsce komuny francuskiego ruchu robotniczego, oraz początki ustawodawstwa ochrony pracy i u- bezpieczeń robotniczych na kontynencie.

Nowy zwrot nastąpił w środku lat 90-tych. Od r. 1895 do wojny światowej ciągnęły się okresy długotrwałych, świetnych wielkich konjunktur przerywanych tylko przez krótkie, stosunkowo słabe kryzysy. W tym okresie rozkwitu gospodar- czego zdołała klasa robotnicza prawie wszędzie zdobyć w niezliczonych zawodowych i politycz- nych bojach krok za krokiem wyższe place, kró- tszy czas pracy, rozszerzone prawa i silniejsze wpływy polityczne. W tym czasie powstał w Niem- czech rewizjonizm, a we Francji i Włoszech re- formizm tj. teoria, że dla wyzwolenia klasy ro- botniczej nie trzeba rewolucji ani przewrotu, że będzie ona mogła posuwając się krok za krokiem w zawodowej i politycznej walce podkopać zup- elnie kapitalizm i dokonać przeobrażenia spo- łecznego w duchu socjalizmu. Owocem tego okre- su był potężny rozwój partyj robotniczych, zwią- zków zawodowych i spółdzielni i ręka w rękę z tem istotne podniesienie się stopy życiowej i poziomu kulturalnego robotników.

Wojna światowa przerwała ten okres. Z wojny światowej wyszły rewolucje 1917 i 1918 r., które ogromnie podniosły potęgę polityczną klasy ro- botniczej i skierowały ku zwyczajom zawodowym niesłychanie potężny przyływ. Przerażeni przez rewolucje kapitaliści musieli poczynieć robotni- kom kolosalne ustępstwa. 8-godzinny dzień robo- czy, ubezpieczenie od bezrobocia, gdziegdzie ustawowe rady zakładowe, jak również reformy szkolne oraz socjalistyczne zarządy gmin zostały zdobyte. Wśród proletariatu zakwitło nowe życie organizacyjne i kulturalne. To wszystko wzmo- cniło nadzieje, iż proletariatu będzie nadal tak jak w okresie od 1895 do 1914 i w pierwszych latach po wojnie szedł od sukcesu do sukcesu i zdoła po- lepszać krok za krokiem swoją sytuację zupel- nie przeobrazić społeczeństwo kapitalistyczne.

Ale oto w r. 1929 zwałił się na cały świat kapi- talistyczny kryzys o niesłychanych rozmiarach. Każdy trzeźwy obserwator widzi teraz, że stoimy na progu okresu bardzo długich i ciężkich kry- zysów przerywanych w najlepszym razie przez krótkie okresy względnego rozkwitu, na progu o- kresu podobniejszego do czasów między 1815—48 i 1873—95 r. niż do okresów świetnych konjunk- tur. Wraz z rytmem życia gospodarczego zmienia się charakter walki klasowej. Kapitaliści na wi- dok zmniejszenia się swych zysków stają się sko- rzy do gwałtu i chcieliby zgnieść ruch robotniczy przy pomocy faszystów, a jednocześnie zmienia się sposób myślenia klasy robotniczej. Złudzenia aby proletariatu mógł w ustroju kapitalistycznym bez końca polepszać swoje położenie znikają. Pro- letariatu odczuwa teraz na własnej skórze słusz- ność teorii Marxa, że dopóki istnieje ustrój kapi- talistyczny po każdym okresie rozkwitu nastąpić musi kryzys, że rozwój kapitalistyczny powiększa nieuchronnie „masę nędzy, ucisku, niewoli, zwy- rodnienia, wyzysku, ale i oburzenia wciąż rosną- cej i wyszkolonej przez mechanizm produkcji ka- pitalistycznej zjednoczonej i zorganizowanej kla- sy robotniczej”.

Kto pojął istotę nowej piątej epoki, w którą wkroczyliśmy z r. 1929 ten widzi do jakiego stop- nia trafnym okazało się zasadnicze poznanie mar- ksizmu:

W ustroju kapitalistycznym nie może być sta- lego dobrobytu klasy robotniczej. — Tylko wy- zwolenie ludzkości z kajdan kapitalizmu może o- swobodzić proletariatu od perjdycznych nawro- tów okresów straszliwej nędzy.

Widzimy jak olbrzymio bogaty jest świat w su- rowce, środki żywności, maszyny. Widzimy nie- zdolność kapitalizmu do zużytkowania tych bo- gactw. Widzimy jak spełnia się wielkie proroctwo Marxa: „Monopol kapitału staje się kajdanami produkcji rozkwitłej pod jego władzą. Centrali- zacja środków produkcji i uspołecznienie pracy osiąga punkt, w którym nie mieszczą się w for- mie kapitalistycznej. Ulega ona rozsadzeniu. Bije ostatnia godzina kapitalistycznej własności pry- watnej. Wywłaszczyciele zostają wywłaszczeni”. Urzeczywistnienie tej przepowiedni Karola Marxa będzie historycznym owocem piątej epoki kapitalizmu na której progu stoimy.

Rodzi się świat nowy. Rodzi się w bólach cier- piącej ludzkości, w nędzy, bezrobociu i bezdomno- ści i gwiazda wiodąca do jego kolebki podobna jest łunie pożaru. Lecz nowy świat narodzi się jednak i wtedy dopiero będzie prawdziwy „Pokój ludzkiem dobrej woli”.

KUPCY, PRZEMYSŁOWCY, GWAGA!
Pamiętajcie o nowej ustawie o obowiązkach prowadzenia ksiąg handlowych!
Za 130 złotych bardzo przejrzysty komplet księ- gowości dostosowany do najnow- szych przepisów prawnych i podatkowych, wydany własnym nakładem wraz z **bezpłatnym** poucze- niem dostarcza — Pierwsze przez Województwo Krakowskie Koncesjonowane Biuro Organizacyjne i Buchalteryjno Rewizyjne
S. SANDHAUSA
zaprzysiężonego biegłego sądowego i rewidenta dla Spółdzielni z ramienia Rady Spółdzielczej Min. Skarbu
Kraków, ul. Szujskiego L. 1. — Tel. Nr. 147-04
Każdy buchalterem swego przedsiębiorstwa! — Cena dostępu dla wszystkich. Komplet dla handlu zł 130.—. Dla przemysłu zł 150.—.
Zadajcie bezpłatnych informacji.

ARTUR ÓWIKOWSKI

A skoro kiedyś, po latach...

A skoro kiedyś, po latach,
O bracia z przyszłości dalekiej,
Ku której w męki koronach
Cierniowych stąpają wieki.

Wspomniecie nas i te stosy ofiarne,
Od których się słońce zażęgło,
Co goreć dla was będzie
Nad ziemią niepodległą —

Zadrzą wam serca łękami,
Wzbierze w was litość jak rama
Nad okrutną dolą pokoleń,
Żyjących pod berłem szatana;

Powieść o czerwonych sztandarach
Brzmieć wam będzie niby baśń złowroga:
Jak z barykad walczącego ludu
Wytryskały płomieniami Boga,

Jak niosły się gorejące nadzieje
Przez pracy czeluście posępne,
Jak rwały cierpiących w górę
Wyniosłe, wniebowstępane,

Ogromnym wichrem wieczności
Szumiące, uskrzydłone,
Wiodące przez śmierć w przyszłość —
Sztandary, sztandary czerwone.

I wtedy, o bracia nasi,
Radością życia wspaniali,
Gdy w święte wieczory czaru
Będziecie się opłatkami łamali —

Ujrzyście wzrokiem marzenia —
Nie zaświecicie mistyczne błękity —
Lecz Chrystusa ludzkości, co przyjdzie
Tym czerwonym sztandarem spowity.

Dziś on jeszcze, bojownik bezsenny,
Jako rycerz w groźnej kroczy zbroń,
Niebo gromami się łamie,
Ogniem pierś jego poi...

Głos jego jak surma dźwięczy:
O ludy! trwajcie społem!
Jesteście jak słoma na wietrze,
Złączone — będziecie żywiołem...

Głos jego jak surma huczy:
O ludy! nie męka krzyża
Lecz moc, co sprzęga miliony,
Ku zorzy zwycięstwa przybliża...

Głos jego szepce litośnie:
O ludy! nie wróć do Ojca,
Dopóki was nie wywiode,
Z parnego krwią Ogrojca.

Ten Chrystus, o bracia moi,
Z dalekiej, dalekiej przyszłości,
Dziś ścieżki nam prostuje
I drogi do was mości;

Ten Chrystus w godzinach pogromu
W krwi pobitych swój sztandar murza,
Aby krzywda była wciąż przytomna,
aby pomsta była jako burza...

Ten Chrystus po boju skończonym
W ten się sztandar czerwony otulił:
Zobaczycie go jak znak pokoju,
Jako miłość będziecie go czuli...

Taki głos z ciemności żywota
Ku kwietnej, słonecznej ojczyźnie,
Co całą ziemię obejmie,
Płynie ku wam, o duchy przyszłych ludzi błźnie.

Dom Spedycyjno-Komisowy

GOLDFLUSS i Ska

Korespondenci Koncernu SCHENKER i Ska

Spółka z ogr. odp.

Kraków, Gertrudy 8. Tel. 141-93 i 107-30

NARCIARZE!

Zaopatrujcie się w **UBIORY SPORTOWE**
w najtańszym źródle

„ZWIERZYŃIECKI PASAŻ“

KRAKÓW

22 Nr. ZWIERZYŃIECKA Nr. 22

garnitury narciarskie damskie i męskie od zł 34-
spodnie „ „ „ „ od zł 14-50
wiatrówki wełniane „ „ „ „ od zł 26-
„ nieprzemakalne „ „ „ „ od zł 18-50

UWAGI!

WŁASNY WYROB!

UWAGI!

Kolędy Roku Pańskiego 1932

KOLEDA OBYWATELSKA

Hej kolęda deska, zabił Maciek wieprzka,
A Maćkowa świnię, wsadziła ją w skrzynię,
Przyszedł sekwestратор, podatków amator,
Zabrał wszystko! Kolęda!
Na święta pieniądze trochę się dostało,
Wszystko do portfela skrzętnie się schowało,
Rewizję zrobili, tak nas dorobili, —
Hej Kolęda! Kolęda!
Kiedy urzędnicy po wypłatę przyszl, —
Ze kasy zamknięte, z kwitkiem sobie poszli,
Zamiast tej trzynastej, nawet jedenastej
Nie dostali! Kolęda!
Kuba nieboraczek do domu przybieżał,
Śpieszno ni tak ni siak wszystko odbieżał,
Bo mu gaz zamknęli, z domu graty wzięli,
Hej Kolęda! Kolęda!
Na święta pożyczyc poszedł do jednego,
A potem drugiego, no i coś... setnego,
Nic jemu nie dali — bo wszystkim zabrali
Za podatki! Kolęda!
A bezrobotnemu kieszki grają pięknie
Marsza głodowego. Więc sobie tak stęknie:
Jak tak będzie dalej, pojedę do lali
Hej Kolęda! Kolęda!
Wlazł na czwarte piętro, skoczył na podwórze,
Z tego kłopot mieli policjanci, stróżę;
Tak się dzisiaj kręci i tak się też święci
Niejednemu! Kolęda!
Więc dziś wszyscy spolem brawo bebkom bijmy,
Na ich cześć weselo także zakrzyknijmy: —
„Furda, furda, furda, tota risiburda“,
Hej Kolęda! Kolęda!

LULAJŻE MOJ SKARBIE...

Lulajże mój Skarbie kryzysem tknięty,
Z Genewy przyjadą, zwiozą prezenty!
Deficyt ci przymknął skarbie, powieki,
Lulaj-że, czekaj-że, nuż bekną czeki!

Lulaj-że mój Skarbie w moim budzecie,
Lulajże szczęśliwie, majowe dziecię!
Wciąż dzisiaj do USA pieniądz ucieka,
A Francja wyraźnie z pożyczką zwleka!
Lulaj-że mój Skarbie, okazie rzadki,
Wnet ciebie napelnią nowe podatki!
Komornik wycisnie cię, jak cytrynę,
Lecz wątpię, czy zyskasz na tem choć krzywnę!
Lulaj-że mój Skarbie, — żadne dziś moce
Kredytów nie znajdą nawet pod kocem!
Zawiodły już ciebie różne fujary,
Lecz wierzaj, pomoże nasz Józef stary!
Lulaj-że mój Skarbie, słodki, cacany,
Usilnie latany i sztukowany!
Gdy bieda dziś biedą ciągle pogania,
Masz dosyć, mój Skarbie, czasu do spania.

KOLEDA WITOSOWA

Wśród sejmku ciszy głos się rozchodzi:
„Bywajta chłopcy, już czas nadchodzi,
Do kupy się wnet zbierajcie, opozycję obostrzajcie,
Czas rozbić Bebel! Czas rozbić Bebel!“
Ludowcy wzięli w tej samej dobie
Do serca rozkaz tak dany sobie,
Witosowi brawo dali, a na koniec zarwołali
Z wielkiej radości, z wielkiej radości:
„Powrotu władzy z dawna żądamy,
Od sześciu latek wciąż wyglądamy,
Może wreszcie z twojej mocy, zmiana tych
majowych nocy
Nam się objawi, nam się objawi!
Więc my czekamy na twój głos panie,
Kiedy rozpocząć każesz nam „pranie“,
Sejmu mury opuścimy i sanację wyrzucimy,
Premjerem będziesz! Premjerem będziesz!

KOLEDA SŁAWKOWA

Sławek Bebekom mówił: „Walki stan się nam
znużył,
Bo jest źle w tem naszym podłem mieście,

Od stóp Karnat, przez kraj cały, aż do morza Bałtyckiego —
Polskie drzewko niechaj zdobł polski piernik od ROTHEGO.

Uwaga: „ANTONETKI“, pierniczki nadziewane
świątecznej sławy, do nabycia w firmie
A. ROTHE, Kraków, ul. Sławkowska 20.

M. F. GRUND

PO „WESELU“...

Stanisław Wyspiański żył i zmarł w niedostatku. Na opędzenie kosztów leczenia Go w ostatnich dniach przed śmiercią najserdeczniejsi jego przyjaciele Adam Chmiel i Wilhelm Feldman trudzili się sprzedawaniem, co się dało, z jego dorobku malarskiego, i to za marne centy... Zało w 25 lat po jego śmierci, prawie cztery tygodnie mi zeszyły na powierzchownym dopiero przeglądaniu (części tylko) olbrzymiej masy publikacji o wielkości Stanisława Wyspiańskiego. Dlatego też dopiero dziś mogę się podzielić wrażeniami, jakie mi pozostały po więcej głośniejszych niż wielkich uroczystościach w Krakowie z okazji 25-lecia śmierci wieszczą.

Wiadomo, że monopol na urządzenie tego obchodu wziął sobie... kartel czy sekta wyznawców nowej religii. Religii objawionej na trzecim moście w stolicy, wśród błyskawic, grzmotów armat i świstania biał. Kiedy to narodowi idiotów ukazała się tablica, a na niej krwią poległych wypisane dziesięcioro „wywiadów“... Dlatego też, muszę na wstępie tej właśnie sekcji parę słów poświęcić. Otóż zakon ten już w siódmym roku swego istnienia dokonał wszystkiego tego, co jeden z jej proroków na łamach „Głosu Nieprawdy“ przepowiadał na lat piętnaście.

A więc po porządku. Na inaugurację nowej ery zredukowano masowo jednych, gdy awanse drugich rosły jak na drożdżach kartelowych... Po uporządkowaniu armii „elita społeczna“ obsadziła urzędy. W miarę jak wachbataljon pęczniał, gdy

ludzie pchali się szwadronami, ba, brygadami, do pracy dla ojcowizny, usanowano samorządy gminne, jak i samorządy instytucyj ubezpieczeń społecznych. Przy reorganizowaniu szkoły „jednolitej“ kierowano się przedewszystkiem interesem wsi. Oto zgórą pół miliona dzieci w wieku szkolnym, przeważnie na wsi, pozbawionych szkoły, pasie sobie spokojnie krowy i chuderlawe szkapy. Autonomia szkół akademickich wisi na szpakowatym włosku p. Smulikowskiego i p. Jaworskiej „speców“ od oświaty z BBWR i OP. Nowego ustroju judykatury i adwokatury się nie tknę, z obawy, żeby mój feljton nie został doraznie... ścięty... Przed zreorganizowaniem szkół przyszło usprawnienie i wzbogacenie języka... Z językiem była początkowo bieda, albowiem prasa zagraniczna miała kłopot, jakby tu przetłómaczyć na język francuski czy angielski słowo „pierdolka“. Nic dziwnego, że po takim udoskonaleniu słownictwa polskiego zawiąły nowe wiatry... na literaturę naszą. Ukazały się modernistyczne dzieła, jak „Moje pierwsze pasjanse“... i dzieło fizjologiczno-anatomiczne pt. „Ekskrementy na dnie oka“...

A więc wszystko już w niespełna siedem lat zostało przemusztrowane. Jedynie jakoś przysłowia polskie nie zostały jeszcze wywrócone do góry nogami. Mówi się jak dawniej: „niema złego, coby na dobre nie wyszło“. I to jest prawda. Oto na przedstawienie „Wesela“ do teatru miejskiego nie wpuszczano bez fraka. Ja zaś mój frak wręczyłem onegdaj oświadczeniu egzekutorowi za zaległy podatek odchodowy... Chciałem bowiem dopomóc czterem wiceministrom naszego skarbu, do uratowania naszego prestiżu przez zapłacenie Ameryce raty grudniowej, jak to uczyniły Czechy i inne państwa, malej a nie wielkomocarstwowej en-

Coraz gorsze są wieści — do zgody się bierzcie!
Chcąc się o tem przekonać poselstwa tak smutnego,

Bieżeli Sanojca z Burdą skwapliwie
Do Ludowców, Endecji, Witosy z Romanem!
„Nasz Sławek chwały wielkiej unżył się
z wysokiej,

I chociaż pożytku z was żadnego
Nie ma gwarantowanego, chce zgody z wami!“
„Już się wszystko spełniło, co do wydania było,
A skarbową kasą kwitnącą
Nie jest już tak dająca i owoc rodząca.
Więc słuchajcie bebeki, — nie pomogą i beki,
Z wami zgody sposób jest jedyny, —
Przyznajcie się do winy, póki czas — zmiatajcie!“
(„Złota Mucha“).

Elektromotorowa Fabryka Wyrobów Masarskich

JÓZEF SKARLICKI

w KRAKOWIE, Florjańska 10, Lubicz 26, Grzegorzowska 38
Telefon 112-47

Dzieje blaszanych puszek

W „Zielonym Sztandarze“ w numerze pokonfiskacyjnym znajdujemy następujący opis:
„Wiadomo, iż na podstawie istniejących przepisów każdy koń ma swój „paszport“, gospodarz winien go mieć przy sobie, gdy wyjeżdża z koniem z domu.

Otóż urząd wojewódzki w Poznaniu wpadł na pomysł w związku z temi paszportami końskimi: zamówił w firmie „Polblach“ i w dwóch innych jeszcze firmach specjalne puszki blaszane do przechowania tych paszportów i przekazał je starostom i samorządom do rozprzedania między chłopów; rzecz była pomyślana w ten sposób, iż owe puszki blaszane mają być stale przytwierdzone do uprzęży końskiej.

Puszka taka wypadła dość drogo, toteż chłopci poznańscy odmówili kupowania jej i nie było podstawy prawnej, żeby ich do tego zmusić. Urząd wojewódzki więc znalazł się w posiadaniu wielkiej ilości bezużytecznych puszek blaszanych, z którymi nie wie, co robić. Ale trzeba było za nie zapłacić firmom, u których je zamówiono. I skarb państwa zapłacił firmie „Polblach“ 55.500 zł., firmie „Hobill“ 22.341 zł., a z trzecią firmą jeszcze się toczą pertraktacje co do zapłaty. Ogółem za ten biurokratyczny pomysł od zielonego stolika zapłacił skarb państwa jakieś 100 tysięcy zł. Pięniądze wyrzucono w błoto, a bezużyteczne puszki blaszane oddano zapewne firmom z powrotem na „szmelc“.

Notatkę tę kończy „Zielony Sztandar“ następującą uwagą:

„Czy nie jest jednak rzeczą słuszną, by taki dygnitarz od zielonego stolika, który naraził skarb państwa na tak wielką stratę, pokrył szkodę? Bo skąd my, podatnicy, przechodzimy do tego, żeby płacić za czyjeś głupstwa?“

tenty... Niestety mój frak nie skarbowi nie pomógł, a mnie na „Weselu“ bez fraka nie wpuścili. Ale to mi na dobre wyszło. Albowiem bez grosza wstępu widziałem wszystkie 3 akty „Wesela“ na ulicach Krakowa.

I tak. W dzień głównych uroczystości zrana byłem na pierwszym akcie na placu Marjackim, podczas odsłonięcia tablicy pamiątkowej. Zmyliwszy czujność komendanta kordonu w odcinku od ulicy Szpitalnej, przebiełem szczęśliwie potrójny mur leguńsko-peowiacko-strzeleckich bagnatów i wdepnąłem w samą śmietanę sanacyjną, zebraną na środku placu. Gdy nadeszli dygnitarze, a „Rodzina kolejowa“ zagrała pomajowy hymn narodowy, tj. „Pierwszą brygadę“, wtedy obnażyły się głowy odkomenderowane garstki cywilbagażu. — P. Jan Pietrzycki, na początku swojej krótkiej przemowy wspominał coś nawet i o Wyspiańskim... ale przeszedł wnet do właściwego tematu, i mówił już dalej li tylko o centralnej figurze, jako o Chrobrym i Skardze naszych czasów. Odsłoniła się piękna rzeźba artysty Hukana i wtedy dla starszej generacji uczestników tej uroczystości, zagrano niemodny już coprawda, marsz Dąbrowskiego... Na dźwięk tego marsza rozjaśniła się na chwilę pięknie rzeźbiona twarz wieszczą, ale się też prędko napowrót zachmurzyła na widok swoich opiekunów, eksploatatorów jego sławy. Nie obyło się też i bez zabawnego epizodu na końcu uroczystości: Gdy „Echo“ zaśpiewało „Zstąp gołębic“, setki gołębi, spłoszonych niecodziennym ruchem w tym zakątku, z całą beceremonjalnością zostawiły miłą, ciepłą jeszcze... pamiątkę, na dostojnych głowach niektórych dygnitarzy sanacyjnych.

Popołudniu byłem w Starym Teatrze na otwar-

Przegląd prasy

NA POGRANICZU PASJI I BEZWIEDNEGO HUMORU.

Z olbrzymiego artykułu wstępnego p. Cat-Mackiewicza w sanacyjno-konserwatywnym „Słowie” wileńskim, powtórzmy tu parę ustępów:

„Wychodzę z filmu Pata. Każdy kulturalny człowiek może mieć tylko jedną opinię o „dodatkach” filmowych urzędowej agencji, że są to szkaradziństwo. Zawsze jedno i to samo, ta monotoność, która dławii, ten dygnitarz wiecznie z tym samym uśmiechem, ten poziom artystyczny, mierzony ilością tuzinów starostów, uwidocznionych na ekranie. Gdynia i podchorążowie i znowu Gdynia i poświęcenie, msza połowa, Gdynia, dziewczynki z kwiatami, Gdynia, msza połowa, poświęcenie... Boże! A jednak intencje tych, którzy te filmy pod psem nakręcają, są mi arcsympatyczne. Jest tu i szacunek do Głowy państwa, do księdza, do wojska, do urzędu, do policji, do państwa (charakterystyczny tu syk: książka — wojsko — policja — państwo. Przyp. Red.). Stąd tylko krok jeden do filmu z dworem kresowym i ulanami. Znamy ten film. Jest to drugie potworne szkaradziństwo. Ale cóż powinno mi być bliższego?”

(Nie wiem. Nie umiem, nie potrafię. Muszę mówić prawdę. To, co się u nas produkuje w filmach urzędowych, w starościńskich i wojewódzkich akademiach uroczystych, w obchodach 15 razy na miesiąc urządzanych — to wszystko jest ciężkie, okropne, mdłe, szkaradne.

Tembardziej to wywołuje irytację p. Mackiewicza, że widzi, iż np. nawet młodzieży komunizującej, czy komunistycznej nie brak ludzi zdolnych.

„A teraz co polscy bolszewicy! To „Ze świąta” bydgoskie, uporczywie niekonfiskowane, te inne szmaty wileńskie, więcej tchórzliwe i za bardziej bezpieczne pieniądze wydawane — to wszystko rusza naprzód z talentem. Słychać tu trzask łamanych jeśli nie kości, to gałęzi. Wali to jak stado świń przez chrust, ale wali

Zatrzymajmy się.

W tym artykule chcę tylko rozszerzyć swoją tezę z zesłorocznego artykułu „Panowie profesorowie pod sąd”. Wina jest narodu. Nasz patriotyzm nie ma głębi. Nasza młodzież nie ma nauki. Nasza publiczność jest durna”.

Ale co zabawniejsze, ten sam p. Mackiewicz, pomstujący na komunizującą młodzież, hodował przy swoim boku przez pewien czas głośnego w Wilnie działacza wśród młodzieży, który propagował klerykalizm, zaprawiony bolszewizmem

Czy reumatyzm i podagra są uleczalne?

Jak ogólnie wiadomem jest, reumatyzm, podagra i pokrewne cierpienia mają za przyczynę nagromadzenie się kwasu moczowego w organizmie. Chory stara się przy pomocy różnych środków jak np. nacierania, gorące kąpiele, okłady itp. uwolnić się od tych cierpień, ale przeważnie doznaje tylko chwilowej ulgi. Częstość następuje zesztywnienie kończyn, jak nóg i rąk, opuchlina kolan, tak że chory poprostu nie może już powstać z miejsca. W interesie więc każdego cho-

rego leży zastosowanie tylko takiego środka, który usunąłby te cierpienia. W tym celu można zastosować tabletki Togonal. Wstrzymują one bowiem nagromadzenie się kwasu moczowego, zwalczając tem samem te niedomagania. Togonal jest nieszkodliwy dla serca, żołądka i innych organów. Spróbujcie i przekonajcie się sami, lecz żądajcie we własnym interesie tylko oryginalnych tabletek Togonal.

Do nabycia we wszystkich aptekach.

odwołując się do dawnych wierzeń chrześcijańskich.

Mamy na myśli p. Dembińskiego, który pod skrzydłami „Słowa” prowadził swoją agitację — w piśmie dla młodzieży, będącem jakby dodatkiem „Słowa”. I p. Mackiewicz wspomina jego nazwisko, pisząc:

„Zdaje sobie sprawę, że do tego chaosu, który powstał w głowie Dembińskiego z jego hasłem „ochrzczenia bolszewizmu” (jaka szkoda, że po polsku niema dokładnego odpowiednika francuskiego określenia „stupide”) — do tego chaosu sam się przyczyniłem swemi rozważaniami w „Myśli w Obcegach”. Ale siebie oszczędza i nie obrzuca wyzwiskami.

Z rochu socjalistycznego

NA 7-LECIE TUR W RZESZOWIE

W dniu 9 listopada 1925 r. 24 towarzyszy na zebraniu organizacyjnym w starym Domu Robotniczym przy ul. Sobieskiego, powzięło uchwałę założenia Tow. Uniwersytetu Robotniczego w Rzeszowie.

Wówczas już wśród zorganizowanych robotników odczuwano się dotkliwie brak szkoły robotniczej, brak instytucji, któraby postawiła sobie za zadanie szerzenie oświaty i kultury wśród klasy robotniczej naszego miasta.

Związki zawodowe, a to kolejarzy (ZZK), metalowców, stolarzy, dozorców domowych i inne podjęły akcję za utworzeniem TUR, nie zabrakło w tym gronie i Związku służby folwarcznej. — W dniu 31 stycznia 1926 r. nastąpiło uroczyste otwarcie TUR, na które złożył się odczyt tow. p. Tada Regera, a równocześnie już TUR zorganizował przedstawienie sceniczne. Odłąd TUR rozpoczął swoją ciężką a pożyteczną pracę dla klasy robotniczej. Ci wszyscy, którzy dawniej i dziś chcą pomniejszyć zasługi TUR na polu oświatowym dla robotników rzeszowskich, ci wszyscy, którzy do dziś starają się w rozmaity sposób rozsiewać fał-

szywe wiadomości o TUR, nie mogą zaprzeczyć, że TUR dobrze zasłużył się w szerzeniu oświaty wśród robotników.

Sprawozdania roczne, wykazy wykonanych prac wykazują jasno jak TUR pracował. A praca była nadwyras ciężka. Trzeba było ciulać grosz na bibliotekę, trzeba było składać grosze na czynsz za lokal, na światło i opał dla czytelników, na koszty prelegentów i na wszystkie wydatki związane z istnieniem Towarzystwa.

A jeśli się weźmie pod uwagę, że w TURze rzeszowskim prawie że nie pracowali inteligenci, a ci którzy krótko pracowali, zapisali się smutno w pamięci robotników, czyli że TUR prowadzony był i jest przez robotników, dopiero zrozumie się zasługi tych, którzy prowadzili i dotąd prowadzą to ognisko oświatowe.

Przez ten czas TUR prowadził: szkołę dla alfabetów, odczyty na tematy naukowe, społeczne i gospodarcze, przedstawienia teatralne, opracowywania deklamacyj z utworów naszych wieszczów, bibliotekę z 400 dziełami, czytelnię z rozmaitemi pismami, organizował akademje z produkcjami muzycznymi, śpiewami itp., urządzał wieczory dyskusyjne, choinki dla dzieci z podarunkami, prowadził kolportaż pism naukowych i artystycznych. O ile pewne tylko prace były prowadzone, zaś innych zarząd pomimo najszczerzej chęci prowadzić nie mógł, to stały tu na przeszkodzie przeważnie przeszkody natury finansowej, oraz brak sił intelektualnych.

Sekcje teatralna i oświatowa pracowały dobrze. Utworzone sekcje, bibliotekarska, muzealna, sportowa, pływacka, nie mogły się jak należy rozwinąć z braku funduszy. Tosamo było z sekcją lekkoatletyczną. Uchwała o zakupnie radja też nie mogła być uskuteczniłą z braku pieniędzy. Próby zawiązania chóru dały dobre rezultaty i tu jednak brak funduszy na dyrygenta nie pozwolił rozwinąć tej placówki.

Pomimo tego, stwierdzić należy, że TUR sprostał zadaniu i dał robotnikom to, czego się po nim spodziewali — dał oświatę. Już w grudniu 1929 r. wysłannik Centrali TUR z Warszawy, lustrator dr. Szmidt-Popiel po dokonaniu lustracji w TUR wyraził się z całym uznaniem dla kierowników Towarzystwa.

Lokal TUR od połowy 1929 r. mieści się przy ul. Browarnej Nr. 1, odnajmowany od magistratu, którego odrestaurowanie kosztowało TUR około 7 tysięcy złotych. Było to możliwe dzięki ofiarności robotników, którzy swój krwawy zapracowany grosz składali na cele TUR, widząc pożyteczną działalność TUR. Lokal składa się z większej sali, z urządzoną sceną, kurtyną, kulisami itp., z dużymi olejnymi obrazami na ścianach, oraz z mniejszej sali, przepięknej, w jednej ubikacji znajduje się sekretariat, w drugiej — sala posiedzeń, zebrani dla Związków zawodowych. TUR posiada swoje urządzenia jak szafy, stoły, krzesła itp. Oto ogólny wykaz na prace i dorobek rzeszowskiego TUR. Kierownicy TUR musieli roztropnie i ostrożnie postępować, gdyż z prawa i lewa były podstępne ataki na TUR, ba co więcej byli specjalnie nasyłani ludzie, których zadaniem było rozbijać młodzież turową, siać ferment wśród starszych towarzyszy, wogóle robić dużo, aby TUR skompromitować. To się nie udało.

Kierownictwo TUR spoczywało przez cały czas z małymi zmianami w rękach tow. tow. Tytusa Zwolińskiego, Wacława Buczyńskiego, Wincentego Ciszka i kilku innych towarzyszy.

Dlatego też na 7-lecie TURa rzeszowskiego życzymy mu dalszej owocnej pracy, przewyciężenia wszelkich trudności i przeszkód. Niech uroczystość walnego zebrania TUR, które zarząd ma uświetnić produkcjami scenicznymi, występami chóralnymi, muzycznymi itp., przemieni się w manifestację dla tej pożytecznej proletariackiej placówki oświatowej.

NARCJARZE LYŻWIARZE HOCKEYOWCY

kupują najlepiej i najtaniej w

Domu Sportowym „STADJON” Kraków GRODZKA 26
KOMPLET NART narty jesion., kijki wiązania Crikson, podkładki . . . zł. 25-

PIERŚCIONKI ZARĘCZYNOWE i ślubne

zegarki, branzoletki, łańcuszki — papierośnice — srebro stołowe oraz wszelkie wyroby złote i srebrne oraz platery — poleca najtaniej

Magazyn jubilerski ty. Emil GOLDWASSER Kraków — GRODZKA 25

ciu zjazdu literatów polskich. Przewodniczył sam Mateusz Bigda... kandydat na pierwszego członka przyszłej Akademji literatury polskiej. Wszyscy prawie prelegenci zaczęli i kończyli swoje krótkie mowy modlitwą do „Ducha opiekuńczego” dzisiejszej Polski. Jedyny rzeczowy referat mówił o nędzy literatów polskich w erze „radości życia”, i o suchotniczym byciu książki polskiej w erze „wywiadów”. Była to jakby ilustracja muzyczna do pieśni Wyspiańskiego pt. „Pociecho, książki moje”...

Ze Starego Teatru udałem się na Rynek, gdzie zająłem najwygodniejsze miejsce, skąd obserwowałem ostatni i najgłośniejszy akt „Wesela”. Na obszernej scenie od placu Matejki aż na Skalkę przewinęło się to wszystko „co wyfraczona publika oglądała o dzień wcześniej na deskach sceny teatru miejskiego. Był to atoli teatr realistyczny. Aktorzy bez masek, a jednak dostatecznie maskowani... Stosownie do przestrzeni wszystko tu było spotęgowane. A więc przesunął się w orszaku „Weselnym” w stronę Skalki „Gospodarz”... z trzema wicepułkownikami... Było trochę „Jaśków” i „Wojtków” sprowadzonych dla dekoracji ze wsi, były więc i pawie piórka... W orszaku ujrzałem też nie jednego, ale całą grupkę „Stanczyków”... duchowych potomków hr. St. Tarnowskiego, który demonstracyjnie opuścił teatr podczas pierwszego przedstawienia „Wesela” w 1901 roku. Była moc „Dziennikarzy” notujących skwapliwie nazwiska i tytuły dygnitarzy, którzy raczyli „zaszczycić” swojemu drogocennymi osobami „pochód na Skalkę”... Był w pochodzie i „Rycerz czarny”... na czele swojego pieszego szwadronu tak zwanych „rad-

ców miejskich”... z bożej łaski. W szwadronie tym nie brakło kilku tradycyjnych „Żydów” w długich kapotach, beliniaków wyznania mojżeszowego... Piękne „Rachele” znające zamiast Przybyszewskiego... całego Pitigrilliego... tworzyły dekorację okien domów przy ulicach bliżej Skalki. Sporo w pochodzie było „Chochołów” usypiających muzyką i mundurkami wszelkiego rodzaju przysposobienia czujność uczestników weseliska i odwracających uwagę nekanaego społeczeństwa od nędzy i trosk codziennych uzdrowionej Polski. A najwięcej już było w pochodzie autentycznych „Dziadów”... Jedynie „Szela” się gdzieś chwilowo przyczaił, bojąc się widocznie tej chmury surdutowców z „brygady śledczej”, asystującej holdowniczemu pochodowi ku grobowcowi „Króla-Ducha”. Na progu krypty czekał „Ksiądz” Paulin. Bywalcy teatru pytali się jednak, gdzie się podział „Wernyhora”. Szeptano sobie, że Wernyhora... skulił się w sarkofagu, skrył się przed zbliżającymi się „Upiorami...” i „Widmami...” inicjatorów procesu dziejowego... z paragrafami 100 i 101 k. k. w zanadru i łzami radziwiłowskiemi w oczach... Oto wierny przekrój widowiska „Wesela”.

Cały obchód robił wrażenie jakiejś parady i gry wojennej... Wiemy, że nie takie obchody się śniły w duszy poety. Ale trudno. Najpierw na ciele Polscy muszą być wycięte nowotwory złośliwe... i wyrostki robaczkowe... wszelkich odmian. Musi zniknąć „Chochoł”, symbol dzisiejszej Polski. Dopiero wtedy nastanie czas na obchody ku czci wieszczki, ale bez kądziymków i ocmiskarbow, wielbicieli i wielbicielek ogona zdechłej kasztanki...

Zbyszku, kochanie moje, ty płaczesz? Dlaczego? Uwaga: „ANTONETKI”, pierniczki nadziewane światowej stawy do nabycia w liście: Bo na drzewku „ANTONETEK” brakuje ROTHEGO. A. ROTHE. Kraków, ul. Sławkowska L. 20.

Nieprzestrzeganie wyroków Trybunału Administracyjnego

Od jednego z emerytów otrzymujemy następujące pismo:

W uzupełnieniu artykułu pod tytułem „Najw. Trybunał Administracyjny i upór władz administracyjnych”, umieszczonego w Nr. 283, gdzie słusznie podniesiono zarzuty, że często bardzo władze administracyjne albo nie respektują od razu należących wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego, zwlekając z zastosowaniem się do tegoż, lub też umyślnie zwlekają z załatwieniem odwołania się strony drogą instancji do N. T. Adm.; warto jeszcze dodać, że w obecnych czasach sanacyjnych zachodzą wypadki, iż pewne organa administracji z wyroku N. T. Adm. nie sobie nie robią, albo nawet, co gorsza, samowolnie dany wyrok N. T. Adm. anulują, uważając go za niebyły. Oto np. taki wypadek: Pewien wyższej rangi urzędnik państwowy, przeszedłszy na emeryturę, a posiadając z czasu służby jak najlepsze kwalifikacje, miał mieć w myśl przepisów odnośnej ustawy emerytalnej zaliczony także pewien okres czasu służby zawodowej i autonomicznej do emerytury. Atoli, mimo że władza przełożona danego urzędnika jak najprzychylniej zaopiniowała zaliczenie okresu służby zawodowej do emerytury, ministerstwo skarbu nie chciało się zgodzić na to zaliczenie. Wobec tego dany urzędnik, odczuwając niesprawiedliwość, zaskarżył drogą instancji sprzeciw ministerstwa skarbu do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, i w rezultacie sprawę wygrał, wobec czego ministerstwo skarbu swego czasu w myśl wyroku N.

T. Adm., stosując się do wyroku, zgodziło się na zaliczenie należnych lat służby zawodowej i autonomicznej, polecając wypłatę odnośnie obliczonych poborów emerytalnych danemu emerytowi, które je wreszcie po wielu cierpieniach i długich wyczekiwaniach uzyskał. Oczywiście w każdym państwie praworządnym, gdzie przez władze wogóle prawo jest respektowane i obowiązujące, emeryt może być spokojny, że tak jego prawa nabyte, jak wreszcie i wyrok N. T. Adm., a więc tej najwyższej instancji prawnej, ma raz na zawsze w danej sprawie moc obowiązującą i musi być zawsze respektowany przez władze.

Tymczasem organa wymiarowe poborów emerytalnych samowolnie danemu emerytowi pobory redukuje, powołując się przytem na rozporządzenie ministerstwa skarbu i różnych znowelizowanych przepisów ustawy — wobec czego wyrok N. T. Adm. raz już wydany w danej sprawie dla odnośnego emeryta samowolnie przekreślają, uważając go za niebyły — i w ten sposób krzywdzą danego emeryta, redukując mu nagle pobory skromnej emerytury. Oczywiście, w danym wypadku pokrzywdzony emeryt nie poddał się potulnie rezygnacji, ale ponownie w myśl zasad słuszności i prawa zaskarżył postępowanie powyższe odnośnych władz do N. T. Adm., oczekując cierpliwie sprawiedliwego rozstrzygnięcia tej sprawy.

Podobnych wypadków, jak wyżej opisany, mamy wiele. Swoboda różnych urzędów w państwie jest nieograniczona.

Emerycy skazani na śmierć głodową

Otrzymujemy poniższe pismo, które jest tak wymowne, że nie wymaga komentarzy:

Jestem emerytowanym kierownikiem 7-klasowej szkoły powszechnej. Moje emerytalne uposażenie miesięczne pobierałem z Izby skarbowej grodzkiej w Warszawie. Pismem z dnia 8 listopada br. zawiadomiła mnie Izba skarb. grodzka, że „Konto mojego uposażenia zostało przeniesione do Izby skarbowej I. we Lwowie i że dalszą wypłatę zaopatrzenia mojego skuteczniać będzie wspomniana Izba skarbową za pośrednictwem PKO, poczynając od dnia 1 listopada 1932 według dotychczasowego adresu.”

Do dziś tj. 18 grudnia, nie otrzymałem jeszcze

mojego uposażenia ani za listopad, ani za grudzień! Do Izby skarbowej I. we Lwowie pisałem upomnienia w dniu 18 XI. i 29 XI., a w dniu 16 XII. za recepisem zwrotnym.

W dniu 1 XII wysłałem zażalenie do prezesa Izby skarbowych we Lwowie, w dniu 6 XII. wysłałem zażalenie do p. ministra WR i OP Jędrzejewicza w Warszawie. Wszystko bez odpowiedzi.

Cóż bowiem sytych dygnitarzy może obchodzić, że jakiś polski emeryt z rodziną jest głodny, że nie mają obuwia ani węgla na zimę, a dziś przecie bez pieniędzy nie chcą w sklepach nic dawać. W każdym praworządnym państwie urzędnik, któryby się dopuścił tak długiego zaniedbania wypłaty należnych poborów, byłby pociągnięty do

MARTA OSTENSO

42

Ród szaleńców

Ben pograżył się w cieniach nocy. Elza ujrzała się krocząca ku domowi u boku Bejlisa — Bejlis trzymał się bardzo prosto i wydawał się wyższym, niż go kiedykolwiek widziała. Bez słowa odwrócił się od parobka i szedł ku domowi niby poruszające się drzewo. Elza nie miała już poczucia rzeczywistości, ani nawet poczucia łączności z ziemią pod jej nogami. W mózgu jej rozbrzmiewało i raz po raz powtarzało się echo owego strasznego powiedzenia, aż rozdzwoniło się w bezsensowne dźwięki. Piotr Carew nie żyje. Piotr Carew nie żyje. Ależ nie — to nie może być prawdą! Piotr Carew, ogromny i wspaniały, śmiejący się centaur z dawnych cudownych czasów — Piotr Carew, na swym karym koniu wjeżdżający prościuteńko w tajemnicze niebo letniego wieczora. Piotr Carew nie umarł!

Weszli do halu i obok szerokich schodów minęli zamknięty salon. Drzwi biblioteki po drugiej stronie hallu stały otworem. Hilda Carew stała tam wysoka i znieruchomiała i podniesioną cienką ręką skinęła na nich. Jak ślepa, chwiejnym krokiem podchodziła Elza ku sztywnej, wysokiej kobiecie, teatralnie odcinającej się swą ciemną sylwetą od miękkiego oświetlenia komnaty. Bejlis przeprowadził ją przez próg; Hilda w milczeniu wskazała na miejsce.

— Wiem od Bena! — zaczął Bejlis niepewnie, przerażone oczy podnosząc na Hildę. — Co się stało?

Elzie, która ją obserwowała, wydało się niepojętem, że dziwna ciemna postać przed nimi, mogła wyjść ze swego odrętwienia i usiąść. Chude ręce spoczywały na poręczach krzesła, długie palce tak spokojne, jakby wykute w marmurze. Nieruchome i bardziej jeszcze błyszczące niż zwykle, czarne, zagadkowe oczy patrzyły w mrok, za plecyma Bejlisa. Ciepłe światło wysokiej lampy stołowej, padające na kanciasty most nosa Hildy, potęgowało jeszcze pozór starego portretu, ciepłego i surowego zarazem, w miejscu istoty ludzkiej, żywej, czującej.

— Przywiózł go do domu jego wierzchowiec — wczoraj w nocy. Jego nowy, młody ogier — Baal. — Głos jej brzmiał niby odległe echo jej samej. — Odzyskał przytomność i żył jeszcze dość długo, by wyjaśnić, co się stało. — Szybkie jej spojrzenie przeniosło się z Elzy na Bejlisa. — Przypuszczam, że wzięliście ślub? — Gdy Bejlis skinął głową potakująco, dokończyła: — W takim razie żona twoja powinna wiedzieć prawdę, podobnie, jak my. Nosi teraz nazwisko Carew.

Elza przyjęła to stwierdzenie niby wyrok. — Rozumie się, że Piotr był w południowej dzielnicy Hurley! — dalej mówiła Hilda. — Zdaje się, że znów się tam odbyła huczna zabawa w pijatykę. — Nasz Michał i Chet Bloom też się później przyłączyli. Michał opowiadał, że Piotr pił dość dużo. Jakiś mężczyzna stamtąd — zwie się podobno Krajek — ma siostrę. Zastał Piotra w pokoju z dziewczyną, posprzeczali się, a Krajek wbiegł za Piotrem przed dom. Groził mu, a Piotr, który właśnie usiadł na siodle, zeskończył z konia i obalił Krajeka.

WP. Inżynierom, Architektom
jak również
P. T. Klijehtell — życzenia
Wesołych Świąt i N. Roku
zasyła
„DEKORACJA”
PIERWSZA SPÓŁKA POLSKICH MALARZY
POKOJOWYCH I LAKIERNIKÓW
Kraków, ul. Kochanowskiego 14

odpowiedzialności dyscyplinarnej, lecz u nas zażalenia zostawia się bez odpowiedzi.

Cóż na takie postępowanie władz skarbowych powiedzą „obroncy” nauczycielstwa, panowie: senator Nowak i poseł Smulikowski?

Z powodu niewypłacenia im emerytury za listopad i grudzień nie otrzymam „karty porady” do lekarza urzędowego ani nie mogę prolongować na rok 1933 legitymacji kolejowej. A przecież zbliżają się święta Bożego Narodzenia, na które dawny zwyczaj każe gospodyniom coś przygotować.

Za parodniową zwłokę w uiszczeniu podatków nakłada się nadmierne procenta i egzekucje; któż zapłaci mi procent za obracanie moimi pieniędzmi przez 2 miesiące i kto mi wróci poniesione wydatki na upomnienia i zażalenia?

Proszę Szan. Redakcję o wzięcie mnie jako krzywdzonego w obronę.

~~~~~  
Czytaj prasę robotniczą:  
Dowiesz się, jak dziś jest „byczo”!  
~~~~~

OSTRZEZENIE.

Wielkie powodzenie, jakim cieszy się

SUGUS

spowodowało konkurencyjne fabryki do wydania całego szeregu bezwartościowych podróbek.

Jedynie SUGUS

wyrabiany jest na podstawie oryginalnej patentowanej receptury angielskiej.

SUGUS

najlepszy podczas lata i upałów!

Pudełko 20 groszy.

Doszedłszy do tego punktu opowiadania Hilda odetchnęła głęboko, a niezmierny blask rozświetlił jej oczy. Czyż możliwe, by tak tragiczne wydarzenie wzniecało dumę w głębi tajemniczej duszy Hildy Carew?

Gdy ponownie wskoczył na siodło, Krajek podniósł coś z ziemi i rzucił za nim. Piotr powiedział, że przed wejściem do domu, przywiązując ogiera do słupa, zauważył leżący tam żelazny klin. Nim prawdopodobnie rzucił. Ugodził go w tył głowy. Piotr pamiętał jeszcze, że oburącz oplótł szyję Baala — i że Baal pomknął przez bramę. Instynktownie musiał się zapewne trzymać szyi konia. Pamiętasz przecie, Bejlisie, jak się zawsze chepił, że nawet po śmierci ciało jego potrafi jeździć na każdym koniu, na którego je posadzą! Posłaliśmy po doktora Kennedy — Olson zna nas zbyt dobrze — opowiedzieliśmy mu, że Piotr spadł z konia. Kennedy robił, co mógł, ale na próżno. Naostatku Piotr prosił jeszcze, by nie karać Krajeka — ma ładną żonę, powiedział. Poza tem rodzina nasza miałaby rozmaite przykrości z powodu nieuniknionych w danym razie zeznań... a Piotr przywiązywał wielką wagę do naszego nazwiska... był bardzo dumny!

— Czy tamci wiedzą? — spytał Bejlis.

— Nie mogliśmy zataić. Ale rozumie się, nikt poza rodziną — dodała, rzucając spojrzenie na Elzę. — Przykro było Piotrowi, że nie mógł żyć jeszcze tak długo, by móc przywitać w domu ciebie i Elzę. Uczeszy cię zapewne, gdy ci powiem, że wybór twój podobał mu się, i — mogę to powiedzieć równie dobrze teraz, jak później — pozostawił ci trzecią część swej posiadłości.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Pierwszy efekt osuszania bagien pontyjskich

INAUGURACJA PIERWSZEJ SIEDZIBY ADMINISTRACYJNEJ. — MUSSOLINI, JAKO TYRAN ZRĘCZNY.

Chociaż uznajemy rządy Mussoliniego za gwałtowne podeptanie godności obywatelskiej i za wzór złowrogi, podsycający w obecnych czasach wszelkie zamachy dyktatorskie — trzeba przyznać twórcom faszyzmu: dużą zręczność dyplomatyczną, okazywaną nie tylko w polityce zagranicznej, ale uwidocznioną i w całym trybie przeprowadzenia choćby ugody z papieżem, kiedy umiał dozować groźby i głaskania tak, że w momencie, kiedy już struny groziły pęknięciem, zestrzelał je zręcznie, ażeby wykazać swoją dobrą „synowską” wolę „Jego Świątobliwości...”. Tak samo igrał on z ambicją burżuazji włoskiej: zacieśniał wszystkie prawa, a równocześnie malował szerokie horyzonty przed nią, wykreślał jej takie gościńce w przyszłości, po których ongi kroczył dumnie Rzym starożytny. Dla dogodzenia tej pysze prowadził on wielkie roboty, odsłaniające corusz to nowe pozostałości dawnych budowli rzymskich, aby spoufalać włoskich „sukcesorów” z potęgą i kunsztem rzymskich „przodków”. Ale prócz takich prac nierentownych — turystyka, odwiedzi-ny cudzoziemców skutkiem kryzysu dają dziś mniejsze dochody — podjął był „duce” w czasie, gdy gdzieindziej bezplanowo konsumowano zyski dobrej konjunktury — wielkie roboty nad osuszeniem błot pontyjskich.

Te obrzynie bagna, zatruwające tylko malarycznymi wyziewami powietrze, przedzierzgały się stopniowo w tereny, zdobywane dla rolnictwa. Świeżo właśnie odbyło się pasowanie na siedzibę administracji gminnej najznaczniejszej dziś osady rolnej, powstałej na ziemi, wydarłej moczaram. To nowe centrum zwać się ma Littoria od

miana liktorskiego, którego godło stało się godłem faszyzmu.

Littoria obejmuje powierzchnię 20.000 hektarów, dawniej niezamieszkałych. Na inauguracji obecny był „duce”. Zaproszono i pewną ilość korespondentów zagranicznych, przybyło dużo faszystów, postarano się o obecność licznych rzesz chłopskich.

Widzieli przybyli już nie zaczątek jakiś, lecz rzecz dokonaną: w Littorii wznosi się już szereg gmachów publicznych: urząd gminny, szkoły, poczta, centrala elektryczna — nawet kino. Mussolini wypowiedział z balkonu urzędu gminnego mowę, w której paletycznie zaznaczył, że faszyzm dąży do wcielania w czyn tego, co było niezaspokojonym pragnieniem całych wieków. A dalej prawił: Ziemię zawsze zdobywa się siłą i wojną; ale przykładam znacznie nasz obecny podbój na dawnych bagniskach dokonany. Pierwszą bitwę wygraliśmy — ciągnął dalej — trzeba będzie toczyć walkę, aż póki nie będzie można ogłosić biuletynu o kompletnym zwycięstwie.

Mussolini zapowiedział utworzenie dalszych dwóch ośrodków rolnych i inaugurację jednego z nich w dniu 21 kwietnia 1934 r., a następnego w dniu 28 października 1935 r.

Po tak precyzyjnym oznaczeniu dat — zakończył mówca efektem, że dawniej bezrolny Włoch musiał przekraczać Alpy, przepływać oceany, ażeby znaleźć szmat ziemi-żywicieli — dzisiaj ta ziemia znajduje się u bram Rzymu i tę ziemię wolimy...

W 40-lecie „Naprzodu”

Z okazji 40-lecia „Naprzodu” otrzymał tow. red. Haecker list od jednego ze starych towarzyszy nauczycieli, który opisuje następujący, ciekawy obrazek walki reakcjonistów z „Naprzodem” i jego przyjaciółmi:

Sprawa działa się w większym mieście powiatowym, woj. krakowskiego. Posadę kierownika szkoły nadano tow. B. Nie mogły się z tem pogodzić różne bogoojczyźniane stowarzyszenia, nie mógł tego strawić kontrkandydat na tę posadę, p. K. C. Po porozumieniu się z bogobojnymi niewiastami i mężczyznami wniósł p. C. 13 września 1923 r. doniesienie do ministerstwa WR i OP na tow. B. A oto wyjątki z tego doniesienia:

„Przez kilka lat nakłaniał mnie, jak i innych nauczycieli do zapisania się do partii socjalistycznej, a gdy tego nie uczyniłem, dołożył niegodziwych starań, aby mnie usunąć z posady i pozbyć się rywala przy staraniu się o kierownictwo szkoły”.

Pisze następnie p. K. C. o rzekomych wadach szkoły i wyraża się:

„Do tych wad przyczyniła się wiele i osoba p. B., który przy pomocy młodych i ślepo mu oddanych nauczycieli, uczynił sobie z tej szkoły przybytek, dostępny tylko dla socjalistów. W szkole odbywały się często podczas nauki na korytarzu konferencje socjalistyczne. Na publicznych zebraniach dały się słyszeć rewolucyjne zasady, którym prócz publiczności przysłuchiwała się starsza młodzież szkolna; bluźnierstwa przeciw najświętszym osobom, wyśmiewanie się z praktyk religijnych, to najprzyjemniejsze pogawędki”.

„Uczniowie, biorąc wzór z wychowawcy, rzucającego pociski na religię, na stan duchowny, tej religii gorliwie się nie uczyli, zatracali z wolna wiarę w Boga, a praktyki religijne wykonywali niechętnie. W szkole tej, która wydała zagorzałych agitatorów socjalistycznych, uczniowie ostentacyjnie czytali „Naprzód” i „Prawo Ludu” a potępiali inne pisma umiarkowane, bo sam p. B. ich o tem otwarcie uświadamiał”.

Stwierdzić musimy, że władze szkolne potraktowały owo doniesienie bardzo rzeczowo i lojalnie. Nie przeraziły ich te groźne przejmujące oskarżenia. Tow. B. postawił szkołę w wysokim pozio-
mie — może właśnie dlatego, że był socjalistą. Uzyskał też uznanie i rodziców i władz szkolnych.

Ruch spółdzielczy

WYCIECZKA DO ZAKŁADÓW PRZEMYSŁOWYCH „SPOLEM”

W dniu 12 bm. wyjechała z Krakowa do Kielc celem zwiedzenia zakładów przemysłowych spółdzielni „Społem”, wycieczka członków ZZK i członków spółdzielni związkowej pracowników kolejowych, w liczbie 40 osób. Przyjazd nastąpił nad ranem. Na stacji oczekiwał wycieczkę sekretarz dyrekcji fabryki, który zaprowadził ją do zakładów, gdzie w ciepłym obszernym pokoju przygotowana była ciepła woda, ręczniki i mydło, tak że uczestnicy wycieczki mogli umyć się i odpocząć po podróży.

Sekretarz zakładów w rozmowie z uczestnikami objaśnił ich o rozwoju i produkcji zakładów. Po obfitem śniadaniu, wycieczka powitana została przez dyrektora zakładów, który następnie wprowadził ją osobiście na teren zakładów, dla zwiedzenia poszczególnych działów produkcji. Zwiedzono oddziały: produkcji pasty do obuwia, wytwórnice mydła, torebek papierowych dla wszystkich sklepów spółdzielni, wytwórnice tutek do papierosów, nowoczesnie urządzone oddziały dla wytwarzania octu, nowo urządzone oddziały, którego uruchomienie ma nastąpić w najbliższych dniach dla produkcji musztardy, chłodnię na jaja, w której można zakonserwować 15 wagonów jaj, wytwórnice proszku mydlanego, tartak, w którym rżnięte jest drzewo, wysyłane przeważnie do Holandji, wytwórnice skrzyn do użytku własnego i w sklepach spółdzielni. Zwiedzono główny magazyn produkowanych towarów spółdzielczych, obsługujący wszystkie spółdzielnie, należące do „Społem”, obrzynie sklep spółdzielczy, znajdujący się na miejscu przy magazynie i magazyny wszelkich wytworów zakładów spółdzielni.

Podnieść należy gorące zajęcie się wycieczką przez p. dyrektora, który udzielał szczegółowych wyjaśnień w każdym dziale produkcji. Informacyj udzielał też fachowcy kierujący poszczególnymi działami wytwórczości.

Co uderzyło uczestników wycieczki, to — niezwykła czystość i higiena, istniejące na całym terenie zakładów przemysłowych, oraz wzorowe warunki pracy zatrudnionych tamże w liczbie około 120 pracowników, którzy otrzymują z zakładów ubrania ochronne, poddawane na koszt zakładów dwurazowemu praniu w tygodniu. Zauważyć można było, niespotykany dotąd przez wycieczkę kolejarzy krakowskich, którzy do tej pory zwiedzili kilkadziesiąt różnych zakładów fabrycznych, istniejący w zakładach przemysłowych „Społem” wprost serdeczny i przyjacielski stosunek przełożonych do podwładnych pracowników i na odwrót, co przypisać należy daleko posuniętemu postępowi w ruchu robotniczym i

ludzkiemu stosunkowi dyrekcji kierującej zakładami Spółdzielni w stosunku do personalu.

Wycieczka stwierdzić mogła, jak wielkie udogodnienia ze strony dyrekcji zakładów ma tamtejszy personal fabryczny, który otrzymuje w dowolnej ilości i w każdej chwili gotową herbatę i cukier, ma do swej dyspozycji piękną czystą salę jadalną, w której spożywać może posiłek obiadowy, w której to sali zainstalowane jest radio z głośnikami, co podczas pory posiłkowej umożliwia pracownikom korzystanie z kulturalnej rozrywki. Na terenie fabryki przy poparciu dyrekcji istnieje Kółko mandolinistów i scena amatorska, oraz zespół chórny.

Po zwiedzeniu fabryki, co trwało do godziny 12 m. 30 zaproszona została wycieczka na obiad, przygotowany na zarządzenie dyrekcji. Po milej pogawędce na temat odniesionych nadzwyczaj do-
danych wrażeń, doznanych przy zwiedzaniu zakładów, odbyła się wspólna fotografia wycieczki wraz z całą dyrekcją pod rozwiniętym sztandarem spółdzielczości, mieniącym się barwami tęczy.

Zbliżająca się godzina odjazdu zmusiła pracowników kolejowych, biorących udział w wycieczce, do opuszczenia nadzwyczaj gościnnych i serdecznych progów zakładów, które z żalem opuszczali, zabierając ze sobą nie tylko mile wspomnienia, ale również każdy z osobna pakuneczek, zawierający podarek fabryki, w postaci produktów wytwarzanych przez zakłady, jak mydło, tułki, pastę itp.

Przed opuszczeniem zakładów, imieniem ZZK, którego członkami byli uczestnicy wycieczki, złożyl podziękowanie dyrekcji zakładów kol. Słszak, imieniem komisji kulturalno-oświatowej ZZK kol. Gajer, zaś imieniem uczestników wycieczki złożył dyrekcji podziękowanie za serdeczne przyjęcie kol. Lorenz, poczem dłuższe przemówienie do uczestników wycieczki wygłosił p. dyrektor zakładów, podkreślając znaczenie rozwoju ruchu spółdzielczego, kreśląc początki założenia zakładów, ich rozwój i działalność oraz cele spółdzielczości wogóle.

Trudno jest opisać wrażenia, jakie wynieśli wycieczkowicze ze zakładów „Społem”. Jednym słowem — wyjechali stamtąd zbudowani i przekonani o konieczności propagowania ruchu spółdzielczego, jako ruchu wyzwolenczego, klasy robotniczej i całego społeczeństwa pracującego z pęty wyzysku pośredniczącego i kapitalizmu. Przy tej okazji, kreśląc te kilka słów o przebiegu wycieczki, czyniąc żądanie wyrażanym życzeniom przez uczestników, składamy dyrekcji zakładów przemysłowych „Społem” gorące podziękowanie i życzenia pomyślnego dalszego rozwoju, dla dobra spółdzielców.

Gazety naszej codzienne zabawki: tasiemki, wyrostki, czumy i sławki

Wesołych Świąt

życzy swym sympatykom

„TECZA”

Pralnia, Farbiarnia, Plisownia
Kraków, ul. Czarnowiejska 72.

Biskup szefem pułku piechoty

Wesołe komentarze wywołała była wiadomość, podana przez „Kurjer Lwowski”, że jakaś organizacja sanacyjna, zapowiadająca działwie przybycie św. Mikołaja, uczciła go tytułem pułkownika niebieskiego. Ale ten dziwnie pomyślany tytuł nadany został owemu świętemu prywatnie...

Natomiast jeden z biskupów polskich może się „poszczycić” nadaniem mu honorowego szefostwa pułku włoskiego — z prawem noszenia munduru. Mianowicie „Czas” donosi:

„Do Warszawy nadeszła wiadomość, że przebywający w Rzymie od dłuższego czasu ks. biskup Dub-Dubowski został mianowany honorowym szefem pułku piechoty piemontkiej z prawem występowania na uroczystościach państwowych w mundurze pułkownika. W ten sposób państwo włoskie wyróżniło polskiego biskupa.”

Nawet dyskretnemu dziennikowi konserwatywnemu, z namaszczeniem traktującemu wszelkie tytuły — w nagłówku tej informacji przy wyrazach: „szef pułku” wyrwał się na znak zdumienia pytajnik...

Dr. JÓZEF ROSENZWEIG

Dekret o stowarzyszeniach

Dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 Dziennik Ustaw z 29 paźdz. 1932 r. Nr. 94, poz. 808 na podstawie ustawy z dnia 17 marca 1932 o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy — wydano i ogłoszono:

PRAWO O STOWARZYSZENIACH

które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1933 r. i obowiązuje na obszarze całej Rzeczypospolitej. Stowarzyszenie jest dobrowolnym trwałym zrzeszeniem o celach niezarobkowych.

„BEZPIECZEŃSTWO” — „SPOKÓJ” i „PORZĄDEK PUBLICZNY”

Obywatele polscy mają prawo łączyć się w stowarzyszeniach, których cele, ustrój i działalność nie sprzeciwiają się prawu i nie zagrażają „bezpieczeństwu”, „spokojowi” lub „porządkowi publicznemu”.

CZŁONKAMI STOWARZYSZEŃ

mogą być obywatele polscy bez różnicy płci w wieku od lat 18.

Występować w charakterze założycieli, lub wchodzić w skład zarządu stowarzyszenia mogą tylko osoby pełnoletnie (od 21 lat życia) i nie pozbawione własności.

MODCIEŻ SZKOLNA

z wyjątkiem młodzieży szkół wyższych (akademickich) nie może należeć do stowarzyszeń.

MODCIEŻ NIESZKOLNA

w wieku od lat 14 do 18 może za zgodą swych prawnych opiekunów (ojca lub matki) należeć do stowarzyszeń, nie biorąc udziału w głosowaniu — uchwał, ani w wyborach.

WOJSKOWI W SŁUŻBIE CZYNNEJ

mogą należeć do stowarzyszeń tylko za zezwoleniem władz wojskowych, na warunkach określonych przez Ministra Spraw Wojskowych.

CUDZOZIEMCY

mogą łączyć się w stowarzyszeniach — ale Minister Spraw Wewnętrznych i Minister Spraw Zagranicznych może wprowadzić odmienne zasady dla stowarzyszeń cudzoziemców, oraz stowarzyszeń o charakterze międzynarodowym.

NIEMA PRZYMUSU!!

gdyż nie wolno nikogo zmusić do tego, aby wziął lub nie wziął udział w stowarzyszeniu. Nie wolno także ograniczać możliwości wystąpienia ze stowarzyszenia.

ZAKAZANEM JEST!!

a) tworzenie stowarzyszeń przyjmujących zasadę bezwzględnej posłuszeństwa członków władzom stowarzyszenia,

b) łączenie w stowarzyszeniach celów wychowania fizycznego, gimnastycznych lub sportowych — z celami politycznymi.

STOWARZYSZENIA FUNKCJONARJUSZÓW PAŃSTWOWYCH

podlegają postanowieniom tego dekretu.

NIE PODLEGAJĄ PRZEPISOM DEKRETU O STOWARZYSZENIACH

a) zakony i kongregacje duchowne,
b) komitety wyborcze (stronnictw, i t. d.) przy wyborach do instytucji prawno-publicznych (sejm, senat, rady gminne, kasy chorych i t. d. — od dnia zarządzenia wyborów do ukończenia czynności wyborczych,

c) związki zawodowe, pracownicze (do których stosują się jednak artykuły 11, 15, 17 i 59 tego dekretu,

d) korporacje i związki przemysłowców!!

e) stowarzyszenia akademickie i młodzieży szkolnej będące pod nadzorem władz szkolnych,

f) stowarzyszenia ściśle wojskowe,
g) spółdzielnie (do których ma jednak zastosowanie art. 11 i 15 dekretu).

SPÓŁDZIELNIE I ZWIĄZKI ZAWODOWE

specjalne przepisy artykułów 11, 12, 13, 14, 15, 17 i 59 dekretu, które odnoszą się do spółdzielni i Związków Zawodowych postanawiają:

1) że spółdzielnie, o ile uprawiają działalność „kulturalną” — podlegają przepisom tego dekretu o „stowarzyszeniach zwykłych”,

2) że związki zawodowe pracownicze — mają obowiązek na żądanie powiatowej władzy administracyjnej (starostwa) dostarczać danych co do składu zarządu, oraz podlegają (podobnie jak spółdzielnie) przepisom art. 15 i 17 dekretu.

ARTYKUŁ 15 DEKRETU

postanawia zaś, że bezpośrednia władza nadzorcza (starostwo) może wezwać zarząd stowarzyszenia:

1) o dostarczenie jej odpisu protokołu posiedzenia lub treści powziętej uchwały (jeżeli te były spisywane),

2) może w lokalu stowarzyszenia przeglądać prowadzone akta, księgi i dokumenty — jak również sporządzać z nich notatki, odpisy i wyciągi! Nadto może wzywać zarząd do okazania ich w dokładnie określonym czasie (terminie),

3) zarząd obowiązany jest prowadzić „utrzymując w stanie aktualności”, imienny spis członków stowarzyszenia ze wskazaniem przynależności państwowej i dostarczyć władzy na jej żądanie danych z tego spisu!!

ARTYKUŁ 17 DEKRETU

zaś brzmi: „jeżeli działalność spółdzielni uprawiających „działalność kulturalną” — lub związków zawodowych pracowniczych — „została skierowana” do przestępstwa albo „zagraża” — „bezpieczeństwu” — „spokojowi” — lub „porządkowi publicznemu” — wówczas starostwo „w miarę” okoliczności może bądź

a) zażądać od władz stowarzyszenia usunięcia — „stanu zagrażającego”,

b) bądź zawiesić działalność stowarzyszenia i wnieść o rozwiązanie stowarzyszenia do sądu okręgowego siedziby stowarzyszenia, który to sąd rozstrzyga przy odpowiednim zastosowaniu przepisów postępowania karnego!

ZAWIESZENIE!!

działalności ma moc do chwili wydania przez sąd decyzji w sprawie rozwiązania stowarzyszenia.

STOWARZYSZENIA „ZWYKŁE” „ZAREJESTROWANE” i „WYŻSZEJ UŻYTECZNOŚCI”

Dekret dzieli stowarzyszenia na zwykłe, zarejestrowane i wyższej użyteczności.

STOWARZYSZENIA ZWYKŁE

Cel stowarzyszeń zwykłych jest zagadką. Trzy osoby mogą przez wniesienie podania (bez statutu) do starostwa założyć „stowarzyszenie zwykłe” — które niema osobowości prawnej — nie może nabywać praw majątkowych, ani zaciągać zobowiązań!

Jest to sposobność dla różnego typu — „niebieskich ptaków” do zakładania rozmaitych „klubów bridżowych, kawalerskich i t. p. oraz „komitetów” np. dla loterii o charakterze społecznym (?) itd.

Te stowarzyszenia „zwykłe” są traktowane na równi ze spółdzielniami uprawiającymi „działalność kulturalną” i ze związkami zawodowymi pracowniczymi — do nich mają zastosowanie także przepisy o charakterze administracyjno-policyjnym z art. 15 dekretu — przyczem różnica polega w tem, że stowarzyszenie takie rozwiązuje starostwo — bez decyzji sądowej.

Stowarzyszenia zwykłe nie mogą zakładać oddziałów, ani korzystać z ofiarności publicznej lub zapomóg.

STOWARZYSZENIA ZAREJESTROWANE

Osoby w liczbie co najmniej 15 mogą na podstawie statutu w 4 egzemplarzach wniesionego przez starostwo do województwa — założyć tzw. „stowarzyszenie zarejestrowane” posiadające osobowość prawną.

W ciągu 2 tygodni od rozpoczęcia działalności stowarzyszenia — zarząd musi podać starostwu skład zarządu, oraz miejsce zamieszkania jego członków — ponadto adres lokalu stowarzyszenia.

Przepisy administracyjno-policyjne z art. 15 dekretu stosują się także do tych stowarzyszeń. Ich rozwiązanie następuje również bez decyzji sądowej.

Zarząd stowarzyszenia obowiązany jest zwołać Walne Zgromadzenie, jeśli tego zażąda 1/10 część ogółu członków. W razie nieuczynienia zażądania temu zarząd starostwo (grodzkie) może upoważnić członków, którzy z tem żądaniem wystąpili do zwołania walnego zgromadzenia — tudzież wyznaczyć przewodniczącego zgromadzenia.

Stowarzyszenie zarejestrowane ma prawo zakładania oddziałów.

W stosunku do stowarzyszeń zarejestrowanych korzystających z ofiarności publicznej lub z zapomóg udzielonych przez władze lub instytucje publiczne — mają władze policyjne, jak również samorządowe lub instytucje publicznej prawo wysyłania urzędnika upoważnionego do zabierania głosu w sprawie tych funduszy, żądaniu in-

formacji od zarządu, komisji rewizyjnej i innych organów stowarzyszenia i czynienia uwag co do gospodarki stowarzyszenia.

STOWARZYSZENIA „WYŻSZEJ UŻYTECZNOŚCI”

Na wniosek ministra spraw wewnętrznych w drodze rozporządzenia rady ministrów następuje uznanie stowarzyszenia, którego rozwój jest szczególnie użyteczny dla interesu państwowego lub społecznego Rzeczypospolitej za „stowarzyszenie wyższej użyteczności”.

Stowarzyszeniu wyższej użyteczności rada ministrów nadaje odpowiedni statut regulujący w szczególności byt prawny tego stowarzyszenia.

Minister skarbu i min. spraw wewnętrznych mogą takie stowarzyszenie zwolnić od wszelkich podatków państwowych i komunalnych.

Uznaniu za „stowarzyszenie wyższej użyteczności” może towarzyszyć nadanie temuż stowarzyszeniu wyłączności działania na obszarze całego Państwa lub w mniejszym — co pociąga za sobą wyłączenie wszelkich innych od wkraczania w ten zakres na odpowiednim obszarze bez względu na ich dotychczasowe uprawnienia i brzmienie statutów (przepis ten nie dotyczy stowarzyszeń politycznych, ani związków zawodowych pracowniczych, ani spółdzielni).

Jeśli stowarzyszenie wyższej użyteczności nie wypełnia swych zadań władza rządowa może usunąć zarząd stowarzyszenia i wprowadzić „zarząd przymusowy” lub w razie gdy tego wymaga interes Państwa stowarzyszenie użyteczności wyższej podporządkować władzom państwowym (np. zmilitaryzować).

Postanowienia karne.

Naruszenie postanowień dekretu — w szczególności także art. 11 i 15 dotyczących także spółdzielni i związków zawodowych, ulega w trybie karno-administracyjnym grzywnie do 500 zł.

Postanowienia przejściowe.

Do stowarzyszeń istniejących w chwili wejścia w życie niniejszego prawa — będą miały zastosowanie przepisy tego dekretu.

Minister Spraw Wewnętrznych drogą rozporządzenia określi bliżej sposoby przystosowania istniejących stowarzyszeń do wymagań powyższego dekretu o stowarzyszeniach. Dotychczas rozporządzenia wykonawczego nie wydano.

Związki zawodowe istniejące na podstawie dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. zwolnione są przy otwieraniu filji od obowiązku dostosowania się do przepisów dekretu o stowarzyszeniach.

W dekrecie uznano na razie za „stowarzyszenie wyższej użyteczności” — Polski Czerwony Krzyż.

Charakterystyka dekretu.

Ustawa pruska z r. 1908 o stowarzyszeniach obowiązująca na terenie Śląska, Poznania i Pomorza, oraz austriacka ustawa o stowarzyszeniach z dnia 15 listopada 1867 r. wydana za czasów monarchji, opartej na systemie policyjnym były znacznie liberalniejsze, aniżeli dekret o prawie o stowarzyszeniach.

Oparcie dekretu na takich pojęciach jak „bezpieczeństwo”, „spokój” i „porządek publiczny” — bez przytoczenia ich znaczenia i granic — stanowi nieograniczone pole dla dowolności policyjnych, albowiem interpretację tych pojęć będzie ustalał każdy urzędnik policyjny wedle swobodnego uznania.

Nowy dekret czyni fikcję ze swobody stowarzyszenia się zagwarantowanej wszystkim obywatelom art. 108 Konstytucji Rzeczypospolitej.

Wykonanie dekretu wymagać będzie znacznego rozrostu aparatu administracyjnego.

Oświadczenie przedstawiciela ministerstwa spraw wewnętrznych na sejmowej komisji administracyjnej, że dekret o stowarzyszeniach nie odnosi się do stronnictw politycznych — wytwarza charakterystyczną sytuację na terenie Małopolski. Zniesiono austriacką ustawę o stowarzyszeniach z roku 1867 — nie wprowadzono w jej miejsce innej o stowarzyszeniach politycznych — powstał stan bez ustawy...

Spółdzielnie muszą zmienić swoje statuty i wykreślić z nich „działalność kulturalną”, aby uchronić się od opieki policyjnej.

Związki zawodowe wprowadzają pojęcie „sympatyków wspierających” i „uchwały na gębę”, aby także uchronić się od niepraktykowanej dotychczas opieki policyjnej nad związkami zawodowymi.

Nowy dekret jest w tych warunkach nawrocciem do idei państwa policyjnego.

Jeśli taką w założeniu miała być intencja dekretu, to trudno spodziewać się zmiany dekretu w drodze debat sejmowych przez większość „sanacyjną”.

PAMIĘTAJCIE O FUNDUSZU PRASOWYM!

POSEŁ ZYGMUNT PIOTROWSKI

Sanacyjne świąteczne i noworoczne dla kolejarzy

Koleje na całym świecie przechodzą poważny kryzys. Kolejnicy w Polsce nie jest także wolne od tego wstrząsu. Ale u nas nadto rodzime czynniki spychają koleje na ślepy tor. Ofiarą polityki gospodarczej dzisiejszych sanacyjnych rządów pada kolejniostwo, padają masowo kolejarze.

W okresie niebywałego kurczenia się życia gospodarczego, kiedy do spadku przewozów przyczyniają się walenie autobusy, auta ciężarowe, a nawet furmanki stają jako konkurent — koleje, choć jako przedsiębiorstwo wyłączone z budżetu państwowego, stają się rezerwuarem dla łatania deficytu skarbu państwa.

Bezplanowa, bez kontroli należytej i lekkomyślność gospodarka lat 1926—9, okresu pomyślnej koniunktury, „lat tłustych” — mści się obecnie podczas „lat chudych”. Z żywego organizmu kolejniostwa wyciągnięto wówczas ponad 500 milionów zł. i jako dochody kolei przelano na potrzeby ogólnopństwowe, ale nie wspólnego nie mające z kolejniostwem.

Te lata „radosnej twórczości” mszczą się dzisiaj i dają się boleśnie we znaki samemu kolejniostwu, a głównie rzeszy pracowników kolejowych!

Cierpi na tem interes publiczny. Bezpieczeństwo i sprawność kolei poważnie zachwiane. Tzw. polityka oszczędnościowa odbija się w częstych katastrofach a wyczerpanie pracownika, niepewność jutra, a obniżenie poborów w okresie ostatnich 2 lat o 40 do 60% — potęgują chaos, stwarzając atmosferę zdenerwowania i jakiegoś złowieszcze prorozwój.

Tak bieżący jak i budżet na rok 1933 Polskich Kolei Państwowych jest odbiciem tej nieszczęsnej polityki. Znowu około 80 milionów zł. na cele niekolejowe (lotnictwo, sprawy wojskowe, eksport węgla, stocznia gdańska i inne), nie mówiąc o takich podarunkach dla baronów węglowych od kolei, jak przepłacanie za węgiel na potrzeby kolejniostwa po 9—10 zł. na tonie, a takich ton rocznie jest „tylko” 3 miliony 800 tysięcy! — Poza tem przedsiębiorstwo PKP zobowiązuje się zgóry wygospodarować na najbliższy rok jako nadwyżki dochodów nad rozchodem przeszło 160 milionów zł., z czego jako „czysty zysk” przelać do deficytowej kasy skarbu państwa aż 50 milionów zł.!

W bankrutującej polityce sanacyjnej koleje stały się ratunkiem, środkiem do łatania dziur swej nieopatrnej gospodarki. Ze się osłabia, podważa, a nawet niszczy ten delikatny instrument — jakim są koleje — to panów od skarbu mniej obchodzi. W samem Min. Komunikacji widzą te niebezpieczne harakiri niektórzy pozostali jeszcze fachowcy, ale albo za mało mają wpływu i siły, aby się przeciwstawić, albo czynią wbrew swej woli: na rozkaz!

Kurs „oszczędnościowy” na PKP przejmują grozą nie tylko nas, tych „niepoprawnych opozycjonistów”. Nawet ta dość już usanowana i zmilitaryzowana Najwyższa Izba Kontroli w swej charakterystyce gospodarki kolejowej wytyka, że „wplacę PKP do Skarbu, przewidzianą w r. 1931/32 w ustawie skarbowej na niespełna 46 milionów złotych — w drodze uchwały Rady Ministrów — wobec cofnięcia dodatków stołecznego, budowlanego i zmniejszenia kryzysowego zwiększono do sumy blisko 85 milionów zł. Zdolano w okresie budżetowym wpłacić do Skarbu na poczet tej sumy prawie 67 milionów 300 tysięcy zł.,” czyli o przeszło 21 milionów zł. więcej niż na to zezwalała ustawa skarbowa, uchwalona przez ciarla ustawodawcze.

Nie koniec na tem bezprawiu!

Tasama NIK — chyba miarodajne źródło — stwierdza, że ilośc pracowników kolejowych w styczniu 1932 r. w porównaniu ze styczniem 1931 był mniejszy o 18 tysięcy osób, niż to przewidywał budżet.

Oszczędza się: redukując ludzi, dni pracy, obniżając płace — wszystko pod znakiem kryzysu, zmniejszania się obrotów, przewozów i pracy na kolejach.

A równocześnie oddaje się tabor do naprawy prywatnym przedsiębiorstwom po cenach trzy i cztery razy wyższych niż we własnych warsztatach!

Równocześnie nabywa się materiały na użytek kolei po dawnej wysokiej cenie tj. wszystkie artykuły skartelizowane jak żelazo, oleje, cement, węgiel — przepłaca się (jedynie materiały drzewne obniżyły się). Tu dopiero się przewalają dziesiątki milionów w złotych. TU TUCZĄ SIĘ KARTELE. Są takie kwiatki jak np. przepłacanie za olej krajowy do pary przegrzanej o 40 % więcej

niż kosztuje tensam olej amerykański (nawet lepszy), na tonie jest różnica bagatelna, bo 260 zł. NIK określa takie zdzierstwo „jako wygórowanie cel kartelowych!” — Z drugiej strony kolej sprzedaje zużyte materiały (miedź) po cenach niebywale niskich, aby kupić przetopiony i przewalowany tensam materiał (miedź) od firmy Norblin czterokrotnie drożej!

Możnaby mnożyć te jaskrawe przykłady bez liku. Budżet kolei, uwagi i sprawozdania Najwyższej Izby Kontroli o Min. Komunikacji — są istną kopalnią przykładów szafowania setkami milionów, lekkomyślnej rozrzutności z jednej, a bezmisłnej tzw. oszczędności z drugiej strony.

Harce uprawia się na kolejniostwie. Kosztem 155 tysięcy kolejarzy, których w ogromnej większości doprowadziło się do pauperyzacji (zubożenia). Zmusza się te masy terorem do uległości i rozbić na kilkanaście różnych związków, różnych

„Gwiazdka” dla bezrobotnych pracowników umysłowych!

Nie wszystkim ludziom Gwiazdka przynosi uśmiech szczęścia na ustach. Ci, otuleni opiekuńczymi skrzydłami radosnej twórczości, przynoszą na święta do domu prowianty, podarki i bezτροsko spędzają Boże Narodzenie. Bezrobotnym pracownikom umysłowym lwowski ZUPU podarował miłą niespodziankę na Gwiazdkę polecając tu tejszej Kasie chorych wypłacić im 1/4 część należnych zasiłków. I tak, bezrobotny, który spodziewał się otrzymać powiedzmy 100 złotych zasiłku, otrzyma z łaski Zakładu aż 25 złotych. — Mogą się w domu cieszyć żona i dzieci, przynieść im im za te pieniądze dużo świątecznych zapasów... Izy i głód.

Ale godzi się zapytać, na jakiej prawnej zasadzie, Zakład wydał podobne, krzywdzące zarządzenie? Wszak ustawa wyraźnie określa wysokość zasiłku i dopóki tej ustawy nie zmieniono, nie wolno Zakładowi jednostronnie zrywać umowy. Pracownicy opłacają pełne składki bez względu na to, czy w danej chwili rozporządzają „płynną gotówką” czy nie.

Zakład zasłania się jakoby tem, że ministerstwo opieki społecznej nie zatwierdziło kredytów na te zasiłki. Ale cóż to obchodzi bezrobotnych! Gdyby nawet tak było, to fakt ten nie daje absolutnie Zakładowi podstawy prawnej do niedotrzymywania jego ustawowych zobowiązań względem bezrobotnych. Tylko, że ta sprawa zdaje się zachaczać o inną kwestję. Już po odrzuceniu przez delegatów pracowniczych do lwowskiego ZUPU wniosku na skrócenie okresu zasiłkowego z 9-ciu na 6 miesięcy, miarodajne czynniki, nie zadowo-

zjednoczeń, drużyn itd. Przystaje już w wielu wypadkach decydować czynnik uzdolnienia, fachowości, wieloletnia praca, doświadczenie pracownika, a odgrywać zaczynają czynniki uboczne.

Polityka gospodarcza systemu rządzenia, odsunięcie społeczeństwa pracującego od kontroli i wpływu na rządy, a także rozbić mas kolejar-skich i przez to ich osłabienie — dzisiaj mści się. W gospodarce kolejowej źle się dzieje, a kolejarzom coraz gorzej!

Taką niewesołą „gwiazdkę” i smętne „noworoczne” niesie siódmy rok panowania sanacyjnego. Pono w zanadru sanacyjny „gwiazdor” kolejowy ma niespodzianki: nowe tysiączne redukcje kolejarzy, powiększenie dni świątówek, a gdy i to nie wygospodaruje tych „przewidzianych” 50 milionów zł. czystego zysku — to będą i obciążenia plac, premji.

Po sanacji kolejarz nic dobrego niech się nie spodziewa!

Dopiero radykalne zerwanie z błędną dotychczasową polityką: przerzucania na kolej łatania dziur „radosnej twórczości” i wyprostowanie schyłonych karków samych kolejarzy, skupienie się w jednej, potężnej klasowej organizacji, jaką jest ZZK — oto droga wyjścia i zwycięstwa!

lone z takiego obrotu rzeczy, zapowiadały, że wobec tego „Zakład będzie zmuszony wypłacać zasiłki w takiej wysokości, w jakiej rozporządzać będzie płynną gotówką”. I tu leży sedno sprawy. Ofiarami słodkiej zemsty mają być bezrobotni i ich rodziny. Wydział kierujący uchwalił zaciągnąć pożyczkę z funduszu emerytalnego. Dlaczego ministerstwo opieki społecznej pożyczki tej nie zatwierdza wiemy dobrze. Chodzi o wywarcie presji na Walne Zgromadzenie delegatów do Zakładu, by się zgodziło na skrócenie okresu zasiłkowego. Ale jest to daremny trud. Ubezpieczeni wiedzą o tem, że Zakład majątek i fundusze posiada. Wszak z ostatniego sprawozdania Związku Zakładów U. P. U. dowiadujemy się, że suma lokat kapitałowych wszystkich czterech zakładów wynosiła z końcem roku 1931 — 352 milionów zł., z czego w papierach Banku Gospodarstwa Krajowego i Państwowego Banku Rolnego umieszczona była blisko połowa, bo 160 milionów. Więc na to mają głodować bezrobotni, dlatego poleca się im wypłacać część należnych zasiłków, by tak olbrzymie sumy zamrażano bezużytecznie w kasach bankowych?

Nic też dziwnego, że oburzenie wśród bezrobotnych jest olbrzymie. Wielkim dygnitarzom, o-pływającym w dostatki, nie wypłacono na Gwiazdkę 1/4 poborów. Oni otrzymali napewno dodatki świąteczne. Tylko tym parjasom życiowym, ofiarami kryzysu, nie przez nich zwinionego, odbiera się ostatni kęs chleba. Domagamy się bezzwłocz-nego cofnięcia bezprawnego zarządzenia Zakładu i wypłacania pełnych, ustawą zagwarantowanych zasiłków.

M. Statter.

Kontredans bankowo-przemysłowy

Co jednemu wychodzi na szkodę, drugiemu przynosi korzyść — tak zawsze się dzieje, gdy wszystko odbywa się między swoimi, gdy najważniejszym zadaniem jest wzajemne zaopatrzenie się w dobre tj. dochodowe posady.

Przed kilku tygodniami głośną była sprawa zamknięcia wielkich fabryk Scheiblera i Grohmana w Łodzi. Nie to najbardziej wzruszyło opinię, że przeszło 6000 robotników straciło pracę, ale więcej zajmowano się tem, kto otrzyma dobre stanowisko w tej fabryce, gdy przy pomocy kapitału włoskiego i przy pomocy zasiłku państwowego znowu zostanie puszczona w ruch. Zgadywano, przepowiadano, aż prawda wyszła na jaw.

Odbyło się onegdaj posiedzenie rady zarządzającej Banku gospodarstwa krajowego, na którym odrazu załatwiono kilka pomyślnych — dla zainteresowanych — spraw. Prezesem zarządu fabryk Scheiblera został dotychczasowy naczelny dyrektor Banku gospodarstwa krajowego p. Maciszewski, który jako wywodzący się od pułkowników ma kwalifikacje na kierownika wielkich zakładów przemysłowych w tym samym stopniu, w jakim je miał na kierownika wielkiego banku.

Nowego naczelnego dyrektora BGK nie mianowano, powołano tylko zastępcę naczelnego dyrektora. Został nim p. Drecki, który dopiero od kilku miesięcy w Banku tym pracuje. P. Drecki przez długie lata był jako dyrektor departamentu w mi-

nisterstwie dawniej pracy, obecnie opieki społecznej kierownikiem całego ubezpieczenia społecznego w Polsce. Nagle uznano, że posiada on wybitne talenty bankowe i zrobiono go jednym z dyrektorów BGK. Teraz awansował na zastępcę naczelnego dyrektora — widocznie nie wypadło jakoś zrobić go odrazu naczelnym, ale niewątpliwie obecna nominacja jest pierwszym stopniem do następnej.

Z komunikatu z tego posiedzenia dowiadujemy się, że brał już w niem udział p. Starzyński w charakterze wiceprezesa. Z niezwykłą szybkością odbył się jego odwrót z ministerstwa skarbu na „zgóry upatrzone stanowisko” w BGK. Nic w tem zresztą dziwnego. U nas każdy przysięgający na sanację większy czy mniejszy dygnitarz nadaje się do wszystkiego. Mógł sędzią być ministrem skarbu, a wywodzący się z filologów generał może być ministrem przemysłu i handlu, dlaczego po 4 latach wiceministrowania nie mógłby p. Starzyński być wiceprezesem największego w Polsce banku i w dodatku państwowego? Przy generale-prezisie, specjalistcie od intendantury, może nawet uchodzić za niebylejakiego fachowca.

Co to szkodzi? Przecież „Grecja wszystko zapłaci” — także wysokie pensje i jeszcze wyższe remuneracje. Byle nie stracił wprawy w tańcu z jednej instytucji do drugiej.

== 000 ==

Przed rozprawą o krwawe wypadki w Łapanowie

Przez dłuższy czas nie donosiliśmy o stanie sprawy sądowej o wypadki w Łapanowie, które się tam rozegrały w dniu 5 czerwca br., gdyż śledztwo sądowe nie było jeszcze ukończone. Obecnie dowiadujemy się, że wobec przesłuchania wszystkich w tej sprawie zainteresowanych osób, jak obwinionych, świadków przez nich zaofiarowanych, tudzież świadków oskarżenia, śledztwo zostało już ukończone, a w ostatnich kilkunastu dniach zostali wypuszczeni na wolność wszyscy pozostający w związku z tą sprawą w areszcie śledczym tutejszego sądu okręgowego.

Jeden z obwinionych Jan Stach z powodu choroby, na którą zapadł, udał się wprost z aresztu śledczego do szpitala św. Łazarza.

Wobec ukończenia śledztwa zostaną obecnie akta sprawy odesłane do prokuratury celem postawienia dalszych wniosków czy to w kierunku umorzenia sprawy, czy też oskarżenia o zbrodnię

gwałtu publicznego w myśl przepisów nowego kodeksu karnego.

Tą ważną sprawą zajął się też klub sejmowy stronnictwa ludowego, który wniósł interpelację do ministra spraw wewnętrznych z powodu zachowania się policji podczas zgromadzenia w Łapanowie, gdzie 6 włościan zostało zastrzelonych, a kilkunastu ciężko lub lekko zranionych.

Na skutek interpelacji tej ministerstwo wysłało do Łapanowa 2 delegatów ministerjalnych, którzy przesłuchali wszystkich interesowanych. Należy się spodziewać, że na najbliższej sesji sejmowej ministerstwo złoży na interpelację tę urzędowe wyjaśnienia.

Na wypadek dojścia do rozprawy głównej, odbyłaby się ona w tutejszym sądzie okręgowym prawdopodobnie dopiero w ciągu miesiąca lutego lub marca 1933.

Obrona oskarżonych została powierzona adwokatowi dr. Warenhauptowi w Krakowie.

„Są jeszcze ludzie, którym się dobrze wiedzie”...

Pod tym tytułem podaje „Kurjer Poznański” następujący opis:

„Wszyscy wokoło utyskują na ciężkie czasy. — Rolnictwo kona, handel i przemysł też. Mylili się jednak ten, ktoby sądził, że i w tych ciężkich czasach — najcięższych od chwili odzyskania niepodległości — niema ludzi, którym dobrze się dzieje.

Oto garść faktów, udowadniających, że są: Byłem niedawno w Warszawie. Po opętanym dniu latania po niezliczonych instancjach, w których miałem sprawy do załatwienia (żadna epoka i żadne państwo nie oglądały jeszcze takiego potwornego rozrostu maszyny biurokratycznej), napotkany w „Europie” przyjaciel obiecał pokazać mi coś ciekawego. Nie mając nic pilniejszego, zgodziłem się i pojechaliśmy na Nowy Świat.

Tuż obok obrzydliwego pudła wielkiego banku, którym zeszpecono perspektywę stolicy, przez podwórze, bo już było po godzinie 7, weszliśmy tylnym wejściem do jednego ze sklepów samochodowych. Stało w nim kilka luksusowych maszyn, jak się przekonaliśmy przy obejrzeniu, w cenach 24.000, 40.000 68.000 i 94.000 złotych (ta ostatnia — stała w podwórze). W tylnych ubikacjach lokalu znaleźliśmy wytwornie urządzone studio radiowe — dość dużą salę, wysłaną wspianą, z jednej sztuki matą, z ogromnemi, wprawionemi w ozdobny sufit matowemi kłozkami dyskretnych lamp i biegnącą dookoła całej sali ciężką faldowaną adamaszkową kotarą. Eleganckie, stylowe, nawskróś nowoczesne meble z niklowanych giętych stalowych rur, z poustawianemi na stolikach i postumentach ogromnemi bukietami przepysznych kwiatów w kryształowych wazach modernistycznych prostokątnych kształtów, tworzyły rzeczywiście piękne w swoim rodzaju wnętrze.

Pod ścianami stały w różnych miejscach artystycznie wykonane jakieś biurka nie biurka, fisharmonje nie fisharmonje, eleganckie mebelki palisandrowe, hebanowe, mahoniowe, z różnego drzewa, karelskiej brzozy etc., jak się wnet okazało, radjostacje odbiorcze (z głośnikiem w środku) połączone z ukrytym w mebelku gramofonem — zabaweczki w cenie od 2.250 (najtańsze) do 4.000 złotych. Zgaszono górne światła — zapaliły się niesamowitemi kolorowemi ogniami kryształowe wazy bukietów, i w tem półświecie słuchaliśmy łapanych kolejno wszystkich stacyj nadawczych radja na kuli ziemskiej, wyjąwszy azjatyckich i australijskich, gdzie była noc, a włączono do jazzbandu w Cape-Town (Przyładek Dobrej Nadziei) i porannej giełdy mięsnej w Buenos-Aires. Potem nastąpiła wspaniała co do czystości, śpiewności i siły produkcja muzyki z płyt gramofonowych, które wybieraliśmy sami, a następnie zaproszono nas całym towarzysystem na przejażdżkę stojącą w podwórze stukonną maszyną do Klarysewa. Przejażdżka miała na celu zademonstrować zainstalowane w limuzynie radjo, które rzeczywiście całą drogę działało wspaniale, bez zarzutu, za wyjątkiem tylko małej, niewinnej psoty, jaką zrobiło nam w drodze powrotnej. Punkt o godzinie 12 przejeżdżaliśmy koło Belwederu, a tu niemiecka stacja nagle urwała muzykę i zaintonowała „Deutschland über alles”, ale kierowca momentalnie zatknął Niemcowi buzię i przeskoczył na jakąś stację hiszpańską.

Jak się okazało z rozmowy, limuzyna, którą jechaliśmy, była kupiona przez jakiegoś „tuza” z Krakowa i chodziło o wypróbowanie radja (za wmontowanie policzono mu 2.500 złotych) przed

odesłaniem maszyny. Mój rozmówca, jeden ze sprzedawców firmy, powiedział, że takich aparatów, jak widzieliśmy w studio, rozsprzedano: pierwszych 20 sztuk w ciągu tygodnia, następny transport 60 sztuk już jest na wyczerpaniu, a trzeci już jest w Gdyni na cie. „Zrobiliśmy na nie modę”.

„Są jeszcze w Polsce... ludzie, którym się dobrze powodzi” — pomyślałem sobie, oglądając te cuda-zabawki”.

Opis tych luksusowych czarodziejstw kończy ów Poznańczyk obrazem kontrastowym: na bruku poznańskim dostrzegł on kobietę, której czworo dzieci spało na mrozie na stopniach pomnika ku czci Serca Jezusowego.

LISTY Z KRAJU

—

Tuchów, 22 grudnia.

PANAMA W MAGISTRACIE

Spokojnie zdawałoby się miasteczko Tuchów pobiło zapewne rekord swojego rodzaju. Otóż w dość krótkim czasie popelnili na terenie miasta tutejsi matadorzy sanacyjni tyle nadużyć i kradzieży, że nawet w dzisiejszych czasach kompletnej deprawacji wydaje się to frapującym. Po nadużyciach i kradzieżach w sądzie, po malwersacjach w Składnicy Kółek rolniczych, po kradzieżach kilkunastu tysięcy złotych w Kasie Stefczyka przyszła kolej na magistrat, w którym od lat kilku działał się wprost niesamowite rzeczy. Mimo wielokrotnych protokółów i uwag czynionych byłemu komisarzowi, a obecnemu burmistrzowi przez komisję rewizyjną niedawno wybranej rady miejskiej, że w magistracie dzieją się nadużycia, wymagające dokładnego i uwag czynionych zbadania, głosy te pozostały bez echa. Wręcz przeciwnie burmistrz tak głęboko był przekonany o uczciwości swoich pupiłków, że na każdym kroku ich bronił i o ile możliwości paraliżował działalność komisji rewizyjnej, ale mimo wszystko bomba pękła!

Komisja rewizyjna mając namacalne dowody kradzieży popełnionej przez kasjera magistratu Bolesława Miętusa odniosła się do burmistrza z żądaniem natychmiastowego zawieszenia w urzędowaniu kasjera i wytoczenia mu dochodzeń. Gdy burmistrz z oburzeniem żądaniom tym odmówił grożąc, że sam raczej poda się do dymisji, niż miałby zawiesić swego pupila, — komisja rewizyjna doniosła o nadużyciach policji państwowej. I co się stało?

Burmistrz wprowadził się jeszcze do dymisji nie podał, ale jego pupil Miętus został nie tylko zawieszony w urzędowaniu przez lustratora powiatowego specjalnie do zbadania gospodarki gminnej delegowanego, lecz nawet po wykryciu malwersacji i kradzieży pieniędzy podatkowych, został aresztowany.

Między innymi malwersacje te dochodzące do kilku tysięcy złotych polegały na tem, iż dla zyskania sobie bezpośrednio przed wyborami do gminy zwolenników płacono z funduszów gminnych za rzekomo „biednych” podatki. W szczególności płacono te podatki za jednego urzędnika z urzędu skarbowego w Tarnowie oraz za jego żonę, właścicielkę nieruchomości w Tuchowie, prawdziwi natomiast biedni nie mieli szczęścia do magistratu i ani grosza zapomogi nie dostali. Przy sposobności placenia podatków za rzeko-

mo biednych Miętus pamiętał też o sobie i kilka tysięcy złotych schował do kieszeni.

W ten sposób prawdziwy charakter i wartość moralna działacza sanacyjnego Miętusa, członka Związku Legionistów i filara „bebeków” tuchowskich zostały zdemaskowane. Nie pozbawionym pikanterji będzie fakt, iż osobnik ten przed niedawnym czasem odznaczony został Krzyżem Niepodległości.

— 000 —

Krosno, 22 grudnia.

ARESztOWANIE DWÓCH URZĘDNIKÓW STAROSTWA ZA NADUŻYCIA

Nieraz podnosiliśmy zarzuty przeciwko powstałym z łaski „pańskiej” komitetom pomocy bezrobotnym, wykazując, że przytem niejednokrotnie z braku odpowiedniej kontroli cuda się dzieją. Tak też było ostatnio w Krośnie, gdzie w dziwny sposób zaginęło 80 kartek na węgiel, który zamiast dostać się bezrobotnym — został sprzedany jednemu z miejscowych kupców po 3'85 zł. za metr. Manipulacyj tych dokonali rzekomo dwaj urzędnicy starostwa Marecki i Babulski, którzy też na polecenie starosty powędrowali do więzienia.

Odrzuć też wyszły na jaw i inne manipulacje, jak ci panowie od dłuższego czasu stosowali protekcjonizm przy wydawaniu kartek „na pracę” przy drogach po 4 dni w tygodniu, wydając jednym po kilka takich kartek, a ci, choć nie pracowali, jednak zapłatę otrzymywali, za co jednak musieli popijać z tymi urzędnikami. Choć wszystko u nas jest wydawane na kartki, węgiel, praca na drogach itd., można było przez dłuższy czas ukrywać te manipulacje, na czem ucierpieli bezrobotni, którzy pozbawieni pracy, czy węgla spychani są w coraz większą nędzę. Urzędnicy ci, wiecznie pijani, byli utrapieniem bezrobotnych, nie pomagały żadne protesty, ani groźby, byli nienaruszalni, aż się beczka przez nich wypróżniana rozbiła — i odrzuć ze stanowiska urzędowego do więzienia.

Takich Babulskich i Mareckich Polska niewątpliwie ma więcej, trzeba tylko porządek zrobić, a złodzieje powędrują do kryminatu, a wtedy znajdzie się węgiel i praca dla bezrobotnych.

Z kraju i ze świata

— 000 —

KATASTROFA W KOPALNI „NIWKA”.

W ub. środę wieczorem w podziemiach kopalni „Niwka” miało miejsce katastrofalne oberwanie się węgla. Na jednym z filarów pracowało dwóch górników, 40-letni Franciszek Szmytka, zamieszkały w Bobrku i 56-letni Antoni Wydrych z kopalni „Upadowa”. W chwili, gdy po strzałach górnicy ci weszli na filar, zawalony zwalami węgla, „tąpnęło” i nowe masy węgla i kamienia runęły, zasypując nieszczęśliwych robotników. Kiedy spostrzeżono katastrofę, władze kopalni zorganizowały natychmiast akcję ratunkową, która jednak ze względu na niebezpieczeństwo dalszego obsuwania się węgla, nie mogła być prowadzona w szybkim tempie. Po dwóch godzinach zdolano wydobyć zniekształcone zwłoki Szmytka, natomiast drugiej ofiary katastrofy dotychczas nie zdołano jeszcze odkopać.

SPRAWA RZUCANIA BOMB W ŁODZI i aresztowanie Kuchcia, jako sprawcy, wydobywa na jaw coraz sensacyjniejsze momenty. Jak pisma łódzkie donoszą, śledztwo zatoczy szersze kręgi, niż się narazie zdawało, gdyż natrafilo na pewien związek sprawców obecnego zamachu z dawniej popełnionem na terenie Łodzi przestępstwami. Stwierdzono poza tem, iż obie bomby skonstruował sam Roman Kuchciak, przywódca kartelu ZPP i NPR prawicy. Lokal kartelu ZPP jest opieczetowany. W czasie rewizji znaleziono tam za piecem 27 tysięcy złotych, co do których pochodzenia Kuchciak nie może czy nie chce dać wyjaśnienia. W uzupełnieniu charakterystyki Romana Kuchcia, należy dodać, iż gospodarował on funduszami organizacji, jak swemi własnymi, fałszował weksle, podrabiał podpisy swych kolegów z zarządu kartelu itd. Wszystko przyczyniło się do usunięcia Kuchcia z kierowniczego stanowiska w kartelu ZPP. W związku ze strzelaniną, jaka miała miejsce w lokalu kartelu ZPP, donoszą, iż powodem jej był spór o podział pieniędzy zebranych wśród robotników na obronę niejakiego Rybarczyka, oskarżonego w procesie PPS-łewicy, z którą Kuchcia łączyły sympatje. Kiedy Rybarczyk zrzekł się obrony, postanowiono pieniądze, przeznaczone na ten cel przekazać żonie jego, która z dziećmi znajdowała się na ciele. Kuchciak żądał przelania kwoty tej na cele kartelu i domagał się pewnej kwoty, jako „ekwiwalentu” za ostatnie „bohaterskie” wyczyny.

PETARDA W KASYNIE GRY W SOPOTACH. W kasynie gry w Sopotach onegdaj wieczorem zgromadzona przy ruletce publiczność usłyszała nagle kilka dosyć gwałtownych eksplozji, tak, jakby ktoś z pod stołu ruletkowego strzelił kilkakrotnie z rewolweru. Wśród gości kasyna powstała oczywiście panika, którą z trudem zdolano opanować. Po pewnej chwili okazało się, że ktoś — tylko niewiadomo kto — rzucił pod stół petardę, względnie t. zw. popularnie „zabkę”. Prawdopodobnie chodziło tu o jakiś dosyć dziwny akt zemsty wobec dyrekcji kasyna ze strony bliżej nieznanego gracza, nie mającego widocznie szczęścia w grze.

PRZECIWWIGILIJNA KAMPANJA W LENINGRADZIE. Tak jak w latach poprzednich i tego roku święta Bożego Narodzenia w Rosji sowieckiej spędzone będą pod znakiem walki z religią. Zorganizowana będzie wielka kampanja antyreligijna, którą kierować będzie Związek walczących ateistów z znanym komunistą Jarosławskim na czele. W Leningradzie stoczona będzie walka z świętami Bożego Narodzenia, a w ramach tej kampanji urządzi się w okolicy Leningradu masowe zgromadzenia propagandystyczne, dalej wystawy o charakterze antyreligijnym, wycieczki do muzeów antyreligijnych, odczyty i przedstawienia w teatrach i kinach. W Leningradzie wydano już 100.000 ulotek treści antyreligijnej i zakłada się 50 grup agitacyjnych, którzy szerzyć będą bezbożnictwo na prowincji.

„TORGSIŃY” SPRZEDAJĄ JUŻ ZA ZŁOTO I ZA SREBRNO. W Rosji sowieckiej istnieją specjalne sklepy, w których sprzedaje się różne towary cudzoziemcom i obywatelom sowieckim, którzy mogą płacić zagranicznymi pieniędzmi. — Później, aby powiększyć zapasy złota, rząd sowiecki zorganizował w tych sklepach zakupno złota i złotych przedmiotów od obywateli sowieckich. Za to sprzedawano im różne towary i żywność. Na początku grudnia działalność „torgsinów” została znów rozszerzona. Sklepy „torgsinu” przyjmują obecnie srebro i srebrne przedmioty. Przyjmuje się i przedwojenne srebrne monety.

W POGONI ZA RĘKAWICZKĄ. W tych dniach w dziale inseratowym leningradzkiej „Krasnoj Gazety” Nr. 287, pojawiło się charakterystyczne ogłoszenie: „W Prospekcie 25 października zgubiono damską rękawiczkę skórzaną 7 listopada b. r. Proszę o zwrot za wynagrodzeniem. Telefon 194-74”. Jaką wartość obecnie musi mieć w Rosji sowieckiej damską rękawiczkę, kiedy jej właścicielka daje ogłoszenie do gazety, zapłaci za nie grube pieniądze i jeszcze chce dać wynagrodzenie znalazcy. W tymże numerze pisma zamieszczone było inne jeszcze ciekawsze ogłoszenie: „Zamienię damski zegarek branzoletowy za dobre pianino. Telefon 94-22”. Damski zegarek i pianino. Jakież to obecnie pojmowanie wartości poszczególnych przedmiotów w ZSSR.

UGRUNTOWANIE SIĘ DYKTATURY W CHILE. Donoszą z Santiago de Chile, że nowo wybrany Kongres chilijski obral prezydentem republiki Artura Alessandri. Jak wiadomo, Alessandri był dotychczas prowizorycznym prezydentem republiki, sprawując po ostatnim puczu wojskowym rządy dyktatorskie.

TELEGRAMY

NOWY SENATOR

Warszawa, 23 grudnia (tel. wł.). W miejsce zmarłego senatora Błędowskiego (BB) wchodzi do Senatu p. Zieliński, rolnik.

150 PRACOWNIKÓW UMYSŁOWYCH OD 4 DNI NIE OPUSZCZA BIUR

Warszawa, 23 grudnia (tel. wł.). W fabryce Pol.-Gum wybuchł strajk pracowników biurowych, obejmujący 150 osób. Powodem strajku jest zamierzona przez dyrekcję z dniem 1 kwietnia 1933 redukcja personalu, przyczem już od 1 stycznia ma nastąpić redukcja płac o 20%. Pracownicy od 4 dni nie opuszczają biur, pozostając tam w dzień i w nocy. Akcją strajkową kieruje Związek zawodowy pracowników umysłowych.

STRAJK W ASEKURACJACH

Warszawa, 23 grudnia (tel. wł.). W związku ze strajkiem pracowników asekuracyjnych ministerstwo opieki społecznej podjęło interwencję. Strajkujący zgadzają się na podjęcie rokowań pod warunkiem, że redukcje w r. 1933 zostaną zaniechane.

Sprawa b. więźniów brzeskich

Z Warszawy donoszą: Dokoła rozprawy apelacyjnej w procesie brzeskim krąży różne domysły na temat, jaki komplet sędzić będzie b. więźniów brzeskich. Według pogłosek, rozprawie ma prze-

wodniczyć nowomianowany wiceprezes p. Rudnicki, będący dotychczas sędzią w Piotrkowie, gdzie był znany, jako miejscowy działacz „Strzelca”.

Stracenie dwóch bojowców ukraińskich

Wbrew powszechnemu oczekiwaniu dwa wyroki śmierci na skazanych Bilasie i Danylyszynie zostały wykonane, spodziewane ulaskawienie nie nastąpiło. Wyroki wykonano wcześniej rano w

przeddzień wigilii Bożego Narodzenia w dziedzińcu łwowskiego więzienia „Brygidek”, w obecności szczupłego grona osób urzędowych.

WYMIANA AKTÓW RATYFIKACYJNYCH PAKTU O NIEAGRESJI

Warszawa, 23 grudnia (tel. wł.). Dziś w południe w ministerstwie spraw zagranicznych nastąpiła wymiana dokumentów ratyfikacyjnych polsko-sowieckiego paktu o nieagresji.

LITWA NIE REZYGNUJE Z ROSZCZEŃ DO WILNA

Kowno, 23 grudnia. Minister spraw zagranicznych Zaunius omówił dziś w wywiadzie prasowym stosunek Litwy do Polski, w którym oświadczył, że Litwa nie zamierza zrezygnować ze swych praw do Wilna.

UDAREMNIONY NAPAD BANDYCKI NA POCZTOWĄ KASĘ OSZCZĘDNOŚCI

Wiedeń, 23 grudnia. W gmachu pocztowej Kasy oszczędności w sali kasowej rzucono dziś dwie bomby dymne. Uruchomiono natychmiast instalację alarmową, która automatycznie pozamykała wszystkie wyjścia. Zaalarmowana policja ujęła pewnego osobnika, który usiłował zbiec przez okno budynku. Podjęte natychmiast dochodzenia policyjne wykazały, że chodzi o planowany zamach bandycki na wielką skalę. Podrzucone bomby oddane zostały rzeczoznawcom do zbadania ich składu chemicznego. Ujęty domniemany sprawca jest w chwili obecnej badany. Bliższe szczegóły nie są jeszcze znane.

NOWY RZĄD BELGIJSKI

Bruksela, 23 grudnia. Po dyskusji nad oświadczeniem Izba belgijska 100 głosami przeciw 80 wyraziła rządowi wotum zaufania.

EKSPLOZJA GRANATU W SZKOLE ARTYLERYJSKIEJ

Rzym, 23 grudnia. W szkole artyleryjskiej w Nettuno podczas napełniania naboju materiałem wybuchowym eksplodował granat, wskutek czego pięciu żołnierzy zostało zabitych, a kilku innych odniosło rany.

OLBRZYMIA WIĘKSZOŚĆ ZA RZĄDEM PAUL-BONCOURA

Paryż, 23 grudnia. Po dyskusji nad oświadczeniem rządowym Izba 379 głosami przeciw 166 przyjęła rezolucję traktacji radykalnej wyrażającą rządowi Paul-Boncoura wotum zaufania. Przeciw rządowi głosowała cała prawica i prawie skrzydło środka, z wyjątkiem demokratów katolickich, którzy głosowali rozbieli. 61 kartek było białych. Większość rządowa jest zatem większością czysto lewicową. Już po oświadczeniu premiera w toku dyskusji była wiadome, że socjaliści będą głosowali za rządem. Jak długo zdoła się ta jednolita większość utrzymać, nie jest pewne. Zależać będzie dalsze stanowisko socjalistów od planu finansowego, który rząd zamierza przedłożyć Izbie w styczniu, oraz od stanowiska, jakie rząd zajmie w kwestji rozbrojenia.

Paryż, 23 grudnia. Zwycięstwo rządu Paul-Boncoura w Izbie przyjęła prasa francuska z żywym zadowoleniem. Jedynie prasa prawicowa nie jest zadowolona z rozwoju wypadków i zapowiada rządowi, „stojącemu pod wpływami socjalistów” najostrożniejszą walkę, oraz wyraża nadzieję, że Senat zrobi koniec z tym rządem, który właściwie jest „wstępem do rządu Leona Bluma”. — „Petit Journal” podkreśla z zadowoleniem, że nie należy się spodziewać zmiany kursu tak w polityce wewnętrznej, jak zagranicznej. „Journal” stwierdza, że pierwsze spotkanie rządu z parlamentem nie rozpętało namietności i liczy na rzeczową współpracę ciała ustawodawczego z organem wykonawczym. „Ere Nouvelle” zauważa, że pierwszy występ Paul-Boncoura uprawnia do pokładania w nowym rządzie największych nadziei. „Oeuvre” ocenia wywody Paul-Boncoura nie jako program rządowy, lecz jako osobiste przekonanie wewnętrzne. Inaczej stawia sprawę prasa nacjonalistyczna.

„Echo de Paris” oświadcza, że expose rządu zasługuje na uwagę jedynie ze względu na swoją banalność. „Victoire” przepowiada rządowi żywot najwyżej jednomiesięczny. „Figaro” zaprzecza, jakoby rząd Paul-Boncoura był dalszym ciągiem rządu Herriota, uważając go za awangardę rządu socjalistycznego.

PODZIĘKOWANIE AMERYKI DLA HERRIOTA

Paryż, 23 grudnia. Ambasador amerykański Edge odwiedził wczoraj wieczór b. premiera Herriota i złożył mu w imieniu rządu amerykańskiego podziękowanie za dzielne stanowisko, jakie zajął w Izbie w sprawie raty grudniowej. Z ambasady amerykańskiej zapewniają, że Edge złożył Herriotowi podziękowanie w imieniu własnym a nie w imieniu rządu amerykańskiego.

ZABURZENIA BEZROBOTNYCH W ANGLJI

Londyn, 23 grudnia. W Glasgowie doszło wczoraj do zaburzeń bezrobotnych, w toku których 14 policjantów zostało ranionych. Kilku demonstrantów aresztowano.

HOOVER REZYGNUJE Z AKCJI Z POWODU OPORU SWEGO NASTĘPCY

Waszyngton, 23 grudnia. Prezydent Hoover odbył wczoraj wieczór z sekretarzem stanu Stimsonem i sekretarzem skarbu Millsem nową konferencję w sprawie nominacji komisji dla zbadania problemu długów wojennych. Pierwotny zamiar Hoovera zaproszenia do udziału w pracach komisji przedstawicieli demokratów został zaniechany, ponieważ zwolennicy przyszedłego prezydenta Roosevelta odmówili. Wywołało to wśród republikanów i sfer oficjalnych zły nastrój. Na wczorajszej konferencji u prezydenta Hoovera postanowiono w kwestji długów wojennych nie podejmować żadnych dalszych kroków, wychodząc z założenia, że wszelka podobna akcja nie miałaby widoków powodzenia wobec braku poparcia kongresu.

Waszyngton, 23 grudnia. Biały Dom ogłosił pismo przyszedłego prezydenta Roosevelta, które otrzymał prezydent Hoover na swoją inicjatywę w sprawie długów wojennych. Z pisma tego wynika, że Roosevelt odrzuca jakąkolwiek wspólną odpowiedzialność. Odmowa przyszedłego prezydenta dotyczy zarówno kwestji długów wojennych, jak wszelkich innych zagadnień międzynarodowych. Wychodzi on z założenia, że do czasu objęcia władzy nie powinien brać na siebie żadnych zobowiązań.

NOWA ZELANDJA CHCE PŁACIĆ

Londyn, 23 grudnia. Rząd nowozelandzki zwrócił się do rządu brytyjskiego z propozycją podjęcia spłat długów wojennych. W odpowiedzi rząd angielski oświadczył, że nie życzy sobie zmniejszyć lub unieważnić postanowień układu lozańskiego, wedle których Nowej Zelandji i innym dominjom przyznano zawieszenie spłat długów wojennych.

ZGORZAŁ SPICHLERZ ZE ZBOŻEM ZA MILJON DOLARÓW

Nowy Jork, 23 grudnia. W Chicago spłonął dziś wielki śpichlerz zbożowy wraz z blisko półtora milionami buszli zboża. Szkoda wynosi milion dolarów.

PARTJA FASZYSTOWSKA W JAPONJI

Londyn, 23 grudnia. W Tokio założona została nowa partja, występująca pod nazwą „Ligi narodowej” o programie faszystowskim.

KATASTROFALNY POŻAR W TOKIO

Londyn, 23 grudnia. Na przedmieściu Fukugawa w Tokio wybuchł ubiegłej nocy wielki pożar, którego pastwą padło kilkadziesiąt domów. Jak dotąd stwierdzono, 16 osób poniosło śmierć w płomieniach, a 4 osoby odniosły rany. Przeszło 30 osób zaginęło.

ZAWIADOMIENIE!

Nikt nie zaprzeczy, że dewizą firmy

KNOSSÓW
LWÓW, J. GIEMLOŃSKA 8

jest stałe utrzymanie na składzie tylko pierwszorzędnych i gustownych materiałów sukiennych. — By udostępnić szerszemu ogółowi ich nabycie oraz uchronić od kupna lichych gatunków, postanowiliśmy sprzedawać swoje pierwszorzędne towary **PO NADER NISKICH CENACH.**

PRZEGLĄD LITERACKI**Książka****o „lwowskim dziecku“**

Mirosław Bezduda: „AKADEMJA JÓZKA”. Powieść. Pomorska Spółka Wydawnicza 1932.

Nazwanie tej 232-stronicowej książki powieścią byłoby stawianiem zbyt wielkich wymogów: jest to raczej sympatyczna gawęda na tematy bliskie historycznie a równocześnie bardzo odległe dla świadomości i psychicznego przekroju dzisiejszego młodego pokolenia. Lekko, z zajęciem, ożywionym niejednokrotnie przez uśmiech wesołości, czyta się historię dzieciństwa i pierwszej młodości Józka-ulicznika typowego dziecka lwowskiego, rzuconego w straszliwy wir ogromnych wypadków 1914—1918. Wierne odmalowanie nastrojów ulicy lwowskiej w ołych przełomowych momentach, a zwłaszcza trafne oddanie nieskomplikowanej duszy malca-lobuza, przyjmującego z niefrasobliwym humorem, z naiwną dziecięcą ciekawością wszystko groźne, tragiczne i wzniósłe, co przeżywał Lwów od rozpoczęcia wielkiej wojny aż do jej zakończenia, jest główną zaletą książki. Józko — podobnie jak ulicznik paryski, Gavroche W. Hugo, czuje się na ulicy lwowskiej jak na swoich śmieciach, jak on ma zawsze ochotę do „psich figłów” i psot mimo biedy a nawet nędzy, którą przeżywa: jak u Gavroche'a bije u niego pod nalotem lobuzerji dobre, czujące serce. Nie rozumie wielkich zdarzeń, które się koło niego rozgrywają; szkoła „akademja” jego była przecież ulica (ojciec, biedny brukarz, poszedł na wojnę, matka zamęcza się pracą) — wszystko interesuje go jedynie o tyle, o ile może przy danej sposobności coś niezwykłego zobaczyć albo coś splotać. Sympatja, którą autor obdarza swego małego bohatera, udziela się czytelnikowi — autor urywa historję Józka tuż w przededniu nowych, bezpośrednio Lwowa dotyczących wypadków, ale wyczuwamy, że ten sprytny, filuterny, w gruncie rzeczy poczciwy chłopak będzie jednym z tych, co w listopadzie 1918 r. chwycili w słabe ręce karabin dla obrony macoszego dla nich a mimo to kochanego miasta.

Utwór nabiera rumieńców życia przez to, że opowiadanie włożone jest w usta bohatera, który swoiście, zgodnie z swem dziecinnym nastawieniem się do wypadków, a raczej zgodnie z swem nieświadomym relacjonuje o wypadkach. Ta ścisła i psychologicznie prawdziwa bezpośredniość świadczy o pełnym wczuciu się autora w duszę dziecka ulicy.

Dla Lwowian książka ta, w bezpretensjonalnej, miłej formie przypominająca wielkie przeżycia z przed blisko 20 lat, będzie miała specjalny powab.

A. Ćwikowski.

HERBATA, KAWA i KAKAO

po najniższych cenach

EDMUND RIEDLLwów, ul. Rutowskiego L. 3
filja ul. Grodecka 74**SPORT**

ZAWODY BOKSERSKIE GRAFIKA—REKORD. Zawody bokserskie powyższych klubów odbędą się w drugim dniu świąt Bożego Narodzenia, tj. w poniedziałek 26 bm. o godzinie 11 przedpołudniem w sali posejnowej, w gmachu Skarbka, wejście z placu Krakowskiego. Będzie to jedyna poważniejsza impreza sportowa w okresie świątecznym i zapowiada się bardzo ciekawie, ze względu na to, iż jest to spotkanie rewanżowe, a z pierwszych wyszła zwyciężko Grafika. Oba zespoły wystąpią w najsilniejszych składach od muszej do ciężkiej wagi włącznie. Niskie ceny biletów wstępu umożliwiają wszystkim przybycie na powyższe zawody.

GRY SPORTOWE W KLUBACH ROBOTNICZYCH. W ostatnich dniach odbyły się zawody w grach sportowych klubów robotniczych z ZKS Hasmona, które dały następujące wyniki:

Siatkówka kobieca: RKS—Hasmona 30:13.
Siatkówka męska: Hasmona—Grafika 30:21.
Koszykówka męska: Grafika—Hasmona 12:3.

ROZMAITOŚCI

RZUCIŁ SIĘ POD KOŁA POCIĄGU. Z Tarnowa donoszą: O godz. 1 w nocy z czwartku na piątek na rampie kolejowej pod Gumniskami rzucił się pod pociąg pośpieszny dr. Michał Skowroński, b. aplikant sądowy, liczący lat 25. Koła pociągu w straszliwy sposób poszarpały nieszczęśliwego, tak, że poszczególne części ciała znalezione w odległości 40 metrów od miejsca wypadku. Zmarły był synem znanego adwokata i b. burmistrza m. Tarnowa. Zmarły tragicznie dr. Skowroński cierpiał od dłuższego czasu na silny rozstrój nerwowy. Tragedja wywarła w mieście wielkie wrażenie.

FORTEPIAN ZA 8 ZŁOTYCH sprzedany na licytacji. Z Tczewa donoszą, że na licytacji publicznej sprzedano tam fortepian za 8 złotych, oszacowany na... cztery złote. Kupił go pewien czeladnik stolarski. Dodać należy, że zwykła struna fortepianowa kosztuje 7 złotych. Koszty przewiezienia fortepianu z miejsca licytacji do mieszkania nabywcy wyniosły cztery razy tyle, ile dano za fortepian.

„REWIZOR” Z WILNA. W gminie rudzkiej (pow. wileńsko-trocki), znajduje się kolonja dla umysłowo chorych, pod opieką magistratu wileńskiego. W tych dniach do kolonji tej przyjechał bryczką jakiś osobnik, przyzwoicie się prezentujący, z teczką pod pachą i oświadczył administracji kolonji, że jest kontrolerem z ramienia magistratu m. Wilna, przybyłym dla przeprowadzenia kontroli rachunków. Rzekomego przedstawiciela magistratu przyjął kierownik kolonji z wielkimi honorami i pokazał mu wszystkie akta i dokumenty. „Kontrolor” bawił w kolonji trzy dni, podejmowany przez cały czas z honorami, należnymi przedstawicielowi magistratu. Po przejrzeniu akt i dokumentów, zabrał z kasy około 600 zł. oraz weksle i podziękowawszy za gościnę wsiadł na tęsamą bryczkę, którą przyjechał i odjechał w kierunku Wilna. Gdy porozumiano się z magistratem wileńskim w jakiejś ubocznej sprawie, okazało się, że rzekomy rewizor był zwykłym oszustem. Poszukuje go policja — bez rezultatu.

POŻAR WIELKIEGO SKŁADU TOWAROWEGO W TOKJO. Jak już donosiliśmy telegraficznie, 16 bm. wybuchł pożar w wielkim składzie towarowym w Tokio, przy czym 500 osób miało zginąć w płomieniach. Na szczęście, wiadomość ta okazała się przesadzona co do liczby ofiar, zginęło bowiem nie 500 lecz tylko 10 osób, a w tej liczbie 4 mężczyźni i 6 kobiet, ponadto zaś 48 osób odniosło rany mniej lub więcej ciężkie. W każdym bądź razie przebieg tej katastrofy był bardzo dramatyczny z tego względu, że pożar przybrał odrazu wielkie rozmiary, skład zaś pełen był kupujących. Ogień powstał na czwartym piętrze siedmiopiętrowego gmachu składu towarowego Szirokiya, położonego w pobliżu centrum stolicy Japonii. Na piętrze tem ustawiono wielką choinkę (jak widać i w Japonii przyjęło się drzewko, jako symbol gwiazdki) i oświetlono lampkami elektrycznymi.

Przy naładowywaniu suchej baterji, dostarczającej prądu lampkom, iskra elektryczna zapaliła jedną z zabawek celuloidowych, zawieszonych na choince, a od tej zabawki zajęły się inne i wnet płomienie objęły całą choinkę, szercząc się tak gwałtownie, że nie mogły poradzić im gaśnice ręczne, ustawione na tem piętrze. Uplętnęło zaledwie kilkanaście sekund, a już całe piętro pełne było dymu i płomieni, pracownicy zaś firmy, którzy, na szczęście, zachowali zadziwiającą przytomność umysłu, dokładali wszelkich usiłowań, aby przerażonym klientom torować drogę do schodów i dźwigów. Zaalarmowana straż ogniowa przysłała bardzo szybko na miejsce katastrofy 33 sikawki parowe i drabiny ratownicze, które zajęły się ratunkiem osób, znajdujących się na piątym piętrze składu. Wiele jednak osób z tego piętra, jak i wyższych, szukało schronienia na dachu budynku, gdzie znajdował się ogródek z kawiarnią i herbaciarnią. Na pomoc nieszczęśliwym przybyły też, wezwane telefonicznie, samoloty i usiłowały ratować zagrożonych, spuszczać na dach gmach liny. Straty, wyrządzone przez pożar, obliczone są na pięć milionów jenów (około pół miliona funt. szterlingów).

— 000 —

KOMUNIKATY

ŻEŃSKA SEKCJA RKS WE LWOWIE urządza w poniedziałek 26 bm. w sali OKR (ul. Rutowskiego 23, II p.) herbatkę sportową z tańcami, na którą towarzyszących wraz z rodzinami zaprasza się. Początek o godzinie 4 popołudniu. Dochód przeznaczony na zakup inwentarza dla sekcji.

REPERTUAR KIN LWOWSKICH

ADRJA: „Na Sybir”.
APOLLO: „Oskarżona”.
ATLANTIC: „Pleśń nocy”.
CASINO: „Laurela i Hardego dole: niedole” i „Charlie ratuje Europę”.
CHIMERA: „Czarujący chłopiec”.
GRAZYNA: „W gabinecie lekarza” i „Młczący wróg”.
KOPERNIK: „Pod fałszywą flagą” (największy europejski film szpiegowski).
MARYSIENKA: „Pod fałszywą flagą” (największy europejski film szpiegowski).
MIRAZ: „Miłość Żorżety”.
OAZA: „Bunt sumienia” i rewja.
PALACE: „100 metrów miłości”.
PAN: „Ostatnia kompania” i „Góry w płomieniach”.
PASAŻ: „On albo ja” (Harry Peel) i „Pat i Patachon w Luna Parku”.
PROMIEN: „Szukaj kobiety” i rewja.
RAJ: „Dobranoc Wiedniu”.
STYLOWY: „Wielkomiejskie ulice” oraz „Wesoły świąteczny”.
SWIT: „Student z Pragi”.
UCIECHA: „Amerykańscy szmuglerze” i „Pat i Patachon”.

RADJO LWOWSKIE

Sobota 24 grudnia

11.40: Przegląd prasy. 11.50: Komunikat meteorologiczny. 11.58: Sygnał czasu. 12.10: Gramofon. 12.55: Komunikat meteorologiczny. 15.25: Audycja dla chorych. 16.00: Pasterka z archikatedry ormiańskiej we Lwowie. 20.30: Słuchowisko dla dzieci. 21.00: Kolendy. 21.30: „Wigilia samotnych”. 22.00: Wiadomości bieżące. 22.05: Koncert szopenowski z Warszawy. 22.40: „Anegdota wigilijna”. 23.00—23.30: Słuchowisko ze Lwowa. 23.30: Koncert kolendowy. W przerwie: od 23.30—23.40: Wigilia dla członków polskiej ekspedycji polarnej na Wyspie Niedźwiedziej. 24.00: Hejnał z wieży Mariackiej w Krakowie i pasterka z kościoła Mariackiego.

Niedziela 25 grudnia

10.00: Nabożeństwo. 11.58: Sygnał czasu. 15.30: Gramofon. 16.30: Słuchowisko dla dzieci. 17.00: Transmisja z Krakowa i Katowic. 19.25: Słuchowisko z Warszawy: „Łobzowskie wesele”. 20.00: „Z piosenką przez Lwów” (Bummel po Lwowie). 21.00: Transmisja z Warszawy. 22.10—24.00: Gramofon.

Poniedziałek 26 grudnia

10.00: Nabożeństwo. 11.35: Odczyt misyjny. 11.58: 11.58: Sygnał czasu. 12.10: Komunikat meteorologiczny. 12.15: Peranek muzyczny. 14.00: Sprawa nowelizacji ustawy o ochronie lasów”. 14.20: Muzyka ludowa. 14.40: Pogadanka dla rolników. 15.00: Gramofon. 15.20: Audycja strzelecka. 16.00: Słuchowisko dla dzieci. 16.25: Gramofon. 16.45: „Czarownice wileńskie”. 17.00: Koncert solistów. 18.00: Muzyka lekka. 19.00: Rozmaitości. 19.25: Słuchowisko: Niebieski ptak. 20.00: „Trzy życzenia” („Die drei Wünsche”) Operetka w trzech aktach K. Ziehrera. W przerwie drugiej: Wiadomości sportowe. 22.00: Gramofon. 22.15: Muzyka taneczna i lekka. 23.00—24.00: Retransmisje zagraniczne.

Wtorek 27 grudnia

11.40: Przegląd prasy. 11.58: Sygnał czasu. 12.10: Gramofon. 13.20: Komunikat meteorologiczny. 15.10: Komunikat gospodarczy. 15.25: Chwilka lotnicza i przeciwgazowa. 15.30: Komunikat urzędu wychowania fizycznego. 15.35: „Na drzewku” (opowiadanie dla dzieci). 15.50: Gramofon. 16.25: Odczyt dla nauczycieli. — 16.40: „Józef Bohdan Zaleski, portret literacki” (w 130 rocznicę urodzin poety). 17.00: Koncert symfoniczny z Filharmonii warszawskiej. 18.00: Muzyka taneczna. — W przerwie: Wiadomości bieżące. 19.00: Skrzynka techniczna. 19.15: Rozmaitości. 19.30: Feljeton muzyczny. 19.45: Dziennik radiowy. 20.00: Koncert popularny z Warszawy. W przerwie: Wiadomości sportowe i dodatek do dziennika radiowego. 22.00: Kwadrans literacki. 22.15—23.30: Muzyka taneczna.

Środa 28 grudnia

11.40: Przegląd prasy. 11.58: Sygnał czasu. 12.10: Gramofon. 13.20: Komunikat meteorologiczny. 15.10: Komunikat gospodarczy. 15.25: Lwowski kacik harcerski. 15.35: Program dla młodzieży. 16.00: Gramofon. — 16.40: Odczyt ukraiński z Warszawy: „Ukraina w ekonomicznym życiu Rosji”. 17.00: Gramofon. 17.40: „Przysposobienie kobiet do pracy w przemyśle”. 18.00: Muzyka lekka. 19.00: Audycja „Błękitnych”. 19.10: Rozmaitości. 19.30: „Pochód Wyspiańskiego”. 19.45: Dziennik radiowy. 20.00: Muzyka salonowa. 20.40: Wiadomości sportowe. 20.45: Dodatek do dziennika radiowego. 20.50: Koncert z Warszawy. 22.00: „Na widokregu”. 22.15: Muzyka cygańska. 22.40: Odczyt: „Magnat rewolucjonistów”. 23.00—23.30: Muzyka z Warszawy.

Książki na gwiazdkę

Wydawnictwo „Dziennika Ludowego“ oddaje wszystkim prenumeratorom, niezależającym z opłatą, bezpłatnie jedną z następujących książek:

Bauer: Bolszewizm, czy socjalizm.

De Coster: Dyl Sowizdrzał.

Ćwikowski: Pod Luną.

Daniłowski: Bandyty z PPS.

Hausnerowa: Zielone okiennice.

Leopolita: Czwarta brygada maszeruje.

Sinclair: Dżym Higgins.

Sinclair: Nazywają mnie cieślą.

Zgłoszenia pisemne na książkę wybraną nadsyłać do administracji „Dziennika Ludowego“; prenumeratorzy ze Lwowa osobiście, lub za pośrednictwem roznosicieli „Dziennika Ludowego“.

Prenumeratory z prowincji za pośrednictwem kartki korespondencyjnej, na czeku przy sposobności przekazywania prenumeraty, lub przez swoją organizację.

Wysyłkę książek rozpoczęliśmy już 15 bm.

Wydawnictwo „Dziennika Ludowego“.

Na gwiazdkę!

W Administracji „Dziennika Ludowego“, ul. Sykstuska 21, II p. nabyć mogą Towarzysze po bardzo niskiej cenie bajki dla dzieci i książki dla młodzieży.

TOWARZYSZE! TOWARZYSZKI!
ROZPOWSZECHNIJCIE SWÓJ DZIENNIK!

OGŁOSZENIA

DOLARÓWKI I PREMIIOWKI po 3^{złoty} miesięcznie

sprzedajemy z natychmiastowym prawem gry

GŁÓWNE WYGRANE: Dolarów 40.000
oraz Złotych 250.000

CIĄGNIENIE 1 STYCZNIA.

Po wpłaceniu 1 raty wydajemy oryginalny dokument sprzedaży. Zamówienia z prowincji załatwiamy odwrotnie. Prosimy nie zwlekać z zamówieniami.

LWOWSKIE T-WO KREDYTOWE

Lwów, ul. Legionów 33. Tel. 80-87.

Okazielem niniejszego ogłoszenia dajemy 5% rabatu od ceny kupna

NA ŚWIĘTA poleca po cenach kryzysowych

najprzedniejszej jakości towary kolonialne i delikatesy, ryby mrożone, drożdż, kawę, herbatę oraz ogórki, wino gronowe, koniaki franc., wódki, likieru, rumu, piwo jasne i ciemne we flaszkach, miód i t. d.

HANDEL KOLONIALNY, RESTAURACJA I POKOJE DO ŚNIADAŃ

MARJANA KAFKI Lwów, ul. Kopernika 3. Tel. 26-72 Albert Sziwron

Zlecenia z prowincji skutecznia się odwrotnie.

Wesołych Świąt
swoim stałym Odbiorcom

życzy

„MASŁOSOJUZ“

BRACIA ZIMAND

Skład drzewa budowlanego

Lwów, ul. Grodecka L. 12. Tel. 17-67

MICHAŁ PISCHNOT

FABRYKA LAMP ELEKTRYCZNYCH I NAFTOWYCH
WYROBÓW METALOWYCH I KOŚCIELNYCH
LWÓW, UL. GIPSOWA L. 30

Składnica sprzedaży i przyjmowanie zamówień:
Lwów, Pl. Marjański L. 9. — Telefon Nr. 20-04.
dawniej R. DITMAR br. BRUNNER

Hurtowny skład żarówek, grzejników i żelazek elektrycznych, piecyków, kucharek naftowych i spirytusowych, oraz wszelkiego sprzętu lampowego.

Radioaparaty i części radiowe.

MEBLE I SPRZĘTY

KORONKI 9 groszy, tabletki najnowsze, narzuty jedwabne franki, kapy, kołdry 50 procent taniej, niż wszędzie. Wytwórnia FREILICHA, Sykstuska 21.

ZANIM zakupisz MEBLE, przyjdź, a przekonasz się, że takowe otrzymasz najtaniej u HESZELESA, Lwów, ul. KOPERNIKA 23, róg u. Wronowskiej. — Firma ta sprzedaje na raty długoterminowe, a to na dwa lata MEBLE wszelkiego rodzaju po cenach konkurencyjnych i ściśle gotówkowych.

KUPNO I SPRZEDAŻ

WIELKĄ RADOŚĆ — ZA MAŁO PIENIEDZY, możecie sprawić swoim dzieciom, kupując im BUCIKI-SNIEGOWCE, lub ciepłe pantofle domowe z Specjalnego Magazynu Obuwia dla Dzieci i Młodzieży Al-Sa-Do, Lwów, ul. Sykstuska 19.

ŚNIADANIA, OBIADY, KOLACJE po cenach Bratniaka
Mleczarnia Akademicka, Jabłonowskich 4.

Najmodniejszy lokal
Gastronomiczno-śniadankowy

„GDYNIA” AKADEMICKA 2a
Tel. 95-16 już otwarty

Redaktor odpowiedzialny: Marjan Porczak. — Drukarnia Ludowa w Krakowie pod zarz. Ignacego Winiarskiego.

Lwowskie Towarzystwo Akcyjne Browarów S. A.

we Lwowie, ul. Kleparowska L. 18

Telefon 98-80

Telefon dla Biura Zamówień: 4-60

poleca na święta swoje znakomite wyroby:

piwo eksportowe,
piwo bawarskie,
porter imperial.

Przenosimy

nasz magazyn do własnego domu
przy pl. Halickim 12a
(róg ul. Batorego)

Przez krótki czas w lokalu dotychczasowym

WYSPRZEDAŻ

poniżej cen fabrycznych: Wełny na suknie i płaszcze, Jedwabi, Sukna męskiego, Płócien, Koców

Stachiewicz i Abrysowski Lwów — Rynek, Trybunańska

Ratujcie zdrowie!

Najslawniejsze światowe powagi lekarskie stwierdziły, że 75 procent chorób powstaje z powodu obstrukcji.

Chory żołądek jest główną przyczyną powstania najrozmaitszych chorób, zanieczyszcza krew i tworzy złą przemianę materji.

Słynne od 50 lat w całym świecie ZIOŁA Z GÓR HARGU Dra Lauera

jak to stwierdzili prof. Berlińskiego Uniwersytetu Dr. Martin, Dr. Hochflaetter i wielu innych wybitnych lekarzy, są idealnym środkiem dla uzdrowienia żołądka, usuwają obstrukcję (zatwardzenie), są dobrym środkiem przeczyszczającym, ułatwiają funkcję organów trawienia, wzmacniają organizm i pobudzają apetyt. Zioła z Gór Hargu Dr. Lauera usuwają cierpienia wątroby, nerek, kamieni żółciowych, cierpienia hemoroidalne, reumatyzm i artretyzm, bóle głowy, wyrzuty i liszaje. Zioła z Gór Hargu Dr. Lauera zostały nagrodzone na wystawach lekarskich najwyższem odznaczeniem i złotemi medalami w Badeniu, Berlinie, Wiedniu, Paryżu, Londynie i wielu innych miastach — Tysiące podziękowań otrzymał Dr LAUER od osób wyleczonych.

Cena 1/2 pudełka zł 1'50, podw. pudełko zł 2'50. Sprzedaż w aptekach i składach apt.

Spółdzielnia Introligatorów

z ogr. odpow.

we Lwowie, ul. Boularda L. 2.

Telefon 57-25.

ODCISKI

zgrubiałą skórę i brodawki usuwa bez bólu i bez powrotnie znany od 1/2 wieku

KLAWIOL

FABRYKA CHEM.-FARMACEUTYCZNA „AP.KOWALSKI” WARSZAWA